

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Akkaba

Vali, Strip-Tease'i yasak
etti. — Gazeteler —

— Bir tavuk...
— Göğüs mü istersiniz, but mu?

2.500.000

BANKA İKRAMİYESİ OLARAK

REKOR BİR RAKAM

İŞ

Bu sene Türkiye İş Bankasının dağıttığı ikramiye tutarı bütün rekorları kırarak 2.5 milyona erişmiştir. 1958 İkramiye Plânını teşkil eden 2.5 milyonun yarısı Apartman Daireleri ve Ev İkramiyesi olarak, 1.250.000 lirası da para olarak dağıtılacaktır. 2.5 milyonun tamamı ikramiye olup, KREDİ yani BORÇ değildir.

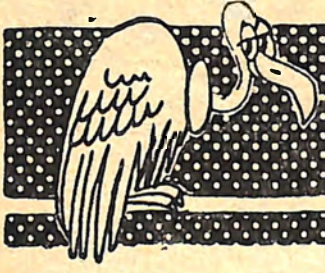
her 150 liraya
1 kur'a numarası

TÜRKİYE

BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyeti

Akababa

İsması
mizah
gazetesi

ÇOCUKLARIMIZDAN şikâyetçiyiz. Sanki dünyaya getiren biz, büyüten biz, okutan biz, terbiye eden biz değiliz onları...

— Köksüz bir nesil yetişiyor, diye homurdanırken, 'unuttuğumuz bir şey var: babanın, ananın, ağabeyin, hattâ dayının, hattâ halanın, hattâ komşu amca ve komşu teyzenin kök oldukları!

Siz, bugünkü aile ağacımızın köklerini beğeniyor musunuz ki, yaprağına, tomurcuğuna, çiçeğine, meyvasına kusur bulalım?

Eski evin havası, terbiyesi, saygısı, sevgisi değil, kapısı, tavanı, merdiveni bile kalmadı.

Merdiven mi? diye gülümsemeyiniz sakın. Terbiye hayatımızda merdivenin vazifesi küçük değildir. O basamaklar, ev

ÇOCUKLARIMIZ

Yazan :

Yusuf Ziya Ortaç

halkı arasına bir mesafe koyardı. Çocuk, şimdiki kutu apartmanların çocukları gibi, ana ve babanın en gizli fısıltıları içinde, cinsî duyguları vaktinden evvel uyanarak, yırtık ve yüzüz büyümezdi.

Mektep, evin verdiği terbiyeyi tamamlardı. Çağının bilgilerini hazmetmiş iyi hocalar elinde yetiştirdik. Muallim, talebesinin yalnız yazı üslûbuna, konuşma üslûbuna değil, giyiniş, yürüyüş, oturuş üslûbuna bile şekil verirdi. Vefa İdadisinde, müdürümüz Saffet Beyin, kaç kere başımdaki, bi-

raz sol kaşımın üstüne eğik fesi, kendi eliyle düzelttiğini, içim tatlı bir sevgiyle titriyerek, hâlâ hatırlarım.

Akşam, besmeleyle oturulup şükrederek kalkılan aile sofralarının şimdiki konuları nelerdir?.. Çoğu, iki kadeh arasında anlatılan ya bir aşk hikâyesi, ya bir vurgun hikâyesi, ya bir kumar hikâyesi değil mi?

Sabah, elimize aldığımız gaze telerde okuduklarımız da bunlardan başka bir şey mi sanki?.. Şu pek moda olan sosyete de-

dikodularının ezbere tanıdığımız kahramanlarına bakınız: ya fukaralık karılarını değiştiren yokluk zenginleri, ve züğürt jigololarını değiştiren milyonier kızları!..

Haaa, bir şey daha var: ruhlarımızı iyilik, doğruluk, güzellik duygularıyla arıtaçak din adamlarımız...

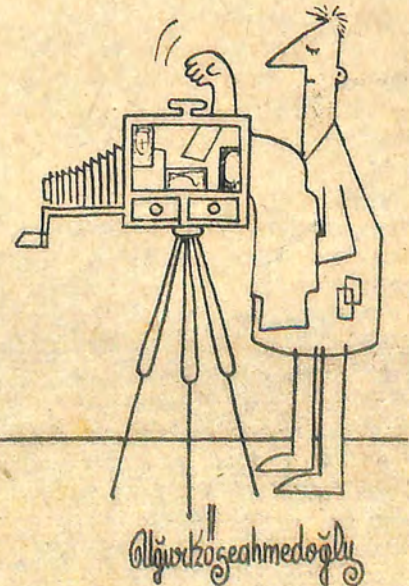
Gün geçmiyor ki, bunlardan biri, ya camiden aşırıldığı secadeleri satarken, ya namaz sûrelerini öğrettiği komşu kızına uçkurları çözmüş saldırırken yakayı ele vermesin!

Çocuklarımızdan şikâyet mi?.. Ne yüzle?.. Ne hakla?.. Yine çok iyi, çok terbiyeli, çok efendi çocuklarımız var ki, onlar bizlerden şikâyet etmiyorlar.

Kendilerine teşekkür ederiz.

YAZISIZ!..

— Bu et darlığında bu yasak olur mu?..

Müsaade...

GAZETEDEKİ başlık insanı uzun uzun düşündürüyor. Haberinin başlığı şu:
«Kaçak inşaata katiyen müsaade edilmeyecek.»

Siz bundan ne anlarsınız? Şimdiye kadar kaçak inşaata müsaade ediliyormuş. Bundan sonra edilmeyecek. Bu anlam çıkmaz mı? Bir de şu var. Şimdiye kadar da kaçak inşaata müsaade ediliyormuş ama, «katiyen» i yokmuş. Bundan sonra «katiyen» i de var; kaçak inşaata katiyen müsaade edilmeyecek.

Gazete sekreterinin habere yanlış başlık verdiğini söyleyeceğini sanmayın. Hiç de değil. Sekreter çok güzel, iğneli bir başlık koymuş. Şimdiye kadar kaçak inşaata müsaade edildiği ortada bir şey. Yalnız geçen yıl yapılan kaçak binalardan 924 tanesi yıktırılmış. Bunlar yalnız görülenler. Ya görülmeyenler?.. Demek İstanbul'da kaçak inşaata bal gibi müsaade ediliyormuş. Yoksa bir yılda 924 yani günde üç kaçak bina nasıl yapılabilirdi?

Haa... Bir de gecekondu var, değil mi? Onlar hele şöyle dursun. Jandarmalar kazmaları omuzlayınca yıkıverirler. Kim dinler, kim sorar... Asıl kaçak inşaat bunlar değil, bize kalırsa. Apartmanların temellerinin altına inen bodrum palaslarla, yine apartmanların çatılarına çıkılan ta-

van palaslar... Jandarmaların, bekçilerin, polislerin pek oralara uğradıkları görümez. Ah, nasıl yapmalı da bir apartman edinmeli, bilmem ki...

Bundan sonra «Kaçak inşaata katiyen müsaade edilmeyecek» miş. İnşallah...

Celepınâme

★ Yazan : ADNAN VELİ ★

Pek möhderem gardaşım Bay Zekeriyya,

Evvelâ mahsus selâm idüp iki gözlerinden hararetle pûs iderüm. Ailen bāyan ve güççükler ile cemi cümlemin sıhhatte daim olmasını Cenâb-ı Rabbimden niyaz iderüm. Bu taraflarda bizleri sorup sual edecek olursanız, Rabbime şükür, vücuttan yana epi ziyadeleştikse de, kasavetlik meselesi içrimizden eksik olmuyor.

Gardaşım.. İstanbul'da et fiyatlarının son fiyatlarını her hal duyduğusundur. Ticeret Vekâleti, Et Balık gurumuynan bir olaraktan celep esnafına garşı 6-7 eylül yapmıya garar virmiş besbelli...

Erzurum'un hayvanları ne yirler, nasıl beslenirler, kaç kilo çekerler, tirene nasıl binerler, yolda kaç kilo erirler, İstanbul'a nasıl gelirler, mezbahaya nasıl girerler diyerekten hiç bir insaniyetli adam çıkıp da bu meselenin incelemesini vallaha incelememiş. Oturup bir liste yapmışlar, listenin fiyatlarından İstanbul'a telgraf çekmişler. Şu fiyattan ziyadesine et satmak yasaktır, diyerekten resmi ilânât geçmişler.

Gardaşım Bay Zekeriyya!..

Bu işe biz razı gelsek, vallaha hayvanlar razı gelmez. Sen hayvan olsan razı gelir misin? Hâşâ gelmezsin, değil mi?.. İşte biz de razı gelmedik. Dün ağşam gendi aramızda doplantı müzakeresi ya-

paraktan gonaştık. Bu sabah da abugatınan gapandık. Her bir şeyi hisap ittik. Abugat deyör ki:

Topu topu sekiz denge celep esnafına garşı Hökümatın madde çıkarması anti ticaridir diyerekten Ankaradaki Danışma mahkemesine dâvâ açecek. Biz esas çok cahillik idüp, bu seferki seçimde yağış yere rey vermişiz. Emme, artık dönemeyiz helbette... Olan oldu.

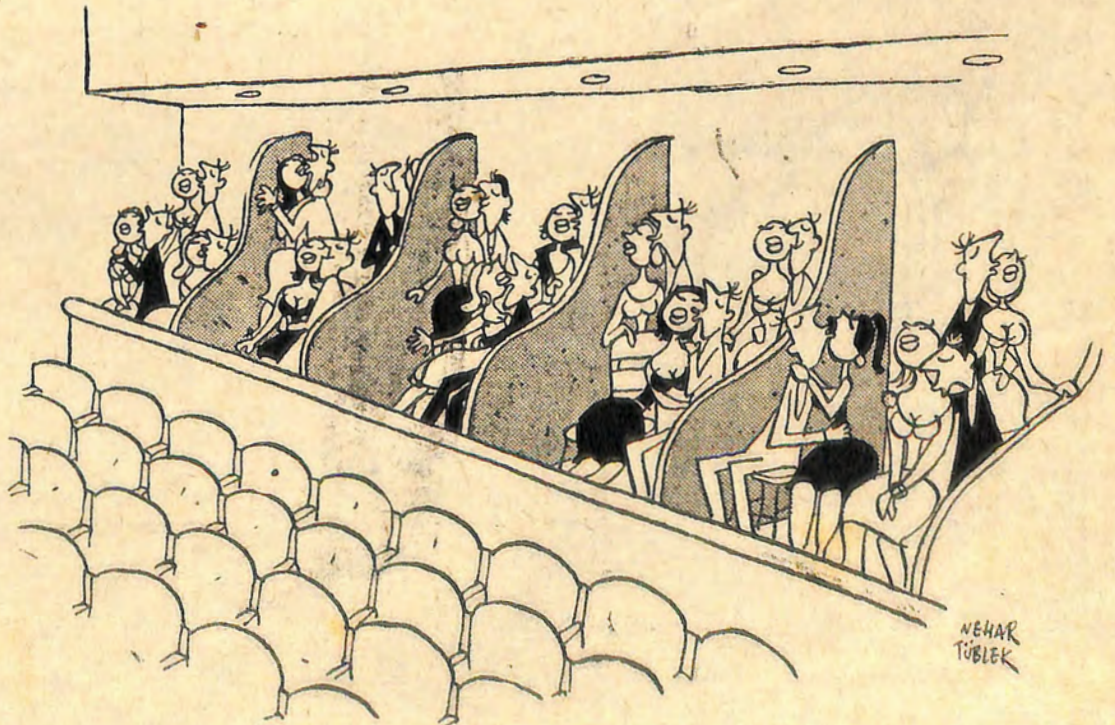
Şincik bizim abugat Et gurumuna, bizim goyunların ağzından bir istida virecek. «Bizi ucuzcana satmak, hayvan hakları anayasasının 55 inci maddesine uymaz» diyerekten yazacak.

Gardaşım Bay Zekeriyya!..

Sen İstanbul'un halini, vallaha bilmen... Biz hökümat fiyatına davar satınca, temelli ölürük. Temsil, benim Şişliden yana bir inşaatım var, bir yıldır tamam idemedim. Camını, çivisini, çimento-sunu tekmiil garaborsadan alınacak, buna kâğıt para mı dayanır? Öteki celep argadaşların da hiç biri, inşaatını tamamıyamadı. Gış giyamette sokakta mı kalecez?.. Allah var be!.. Nedir bize yapılan bu gadirlik?..

Gardaşım, şincik beni eyi ayne... Mademkileyin Et gurumu baze garşı husumetlik itti, biz de boğdurecek değeliz helbet... Gasap esnafı 470 den yukarı et satamıyor da, Balık gurumu ne demaye altı

Sinemalardan localar kaldırılacak.. (Gazeteler)

Sen Anlat!..

KIRK ANBAR

YALÇIN ÇETİN - TONGUÇ

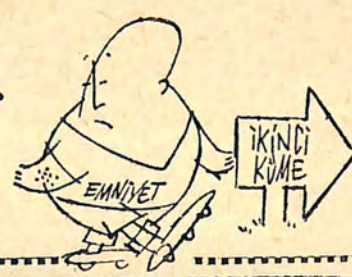
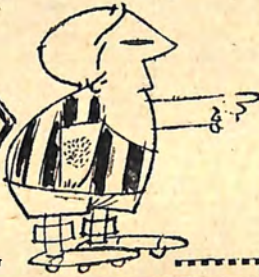
TURFANDA FİATLARI

"VATAN,"

EMNİYETTE
TAYINLER..

"VATAN,"

MESKEN
DAVASI

İSTİMLAK

ARACI
DERDİ

KURBAN
MESELESİ

YOKLAR

HALK

HALK düşünür

buğuğa, yediye et satıyor?.. Bugün bunu hükümet sormasa, yarın bütün gün ehrette vallaha Cenab-ı Rabbim sorar, Eyisi mi, biz de ganunların maddesinden en istifade maddesini çıkararak gendi istifademizi garanti yapcez.

Et gurumu bu yıl bizim taraflardan koyun toplamış. Bunları eyicene kesip yüzmüş. Firigori vagonlarıyan İstanbula taşıyor. Emme, sırf bu yıl taşıyacak. Bir dahaki yıla bakalım nitcek?

Şincik beni diyne... Bizim tarafları tekmi dolaşcen. Ne gader ahır, ne gader mandıra varsa hepsini orta yerinden ikiye taksim olcek. İkiye taksim olduktan kelli, bir tarafta dişi davarlar, bir tarafta erkek davarlar durcek. Erkeklerle dişiler bir arada olmyecek. Aynı, padişah sarayının usulü... Yaniya, davarların bu yıl çiftleşmesi yasak olcek. Bunlar birleşmeyinci, bir dahaki yıla guzu da olmaz helbet. Guzu olmyınca koyun da olmaz. Celep esnafı, dişi koyunların erkek koyunları tecritlik ittik diyerekten valiye olsun, gaymakama olsun muhbirlik itseler bilem gatiyen gorkma. Abugat deyör ki, hükümet, bundan dört ay öncesi işbirliğini yasak ittiğine dair madde var deyör. Bu maddeye göre biz de davarları ikiye taksim iderekten işbirliğini yasak ittiğimizden

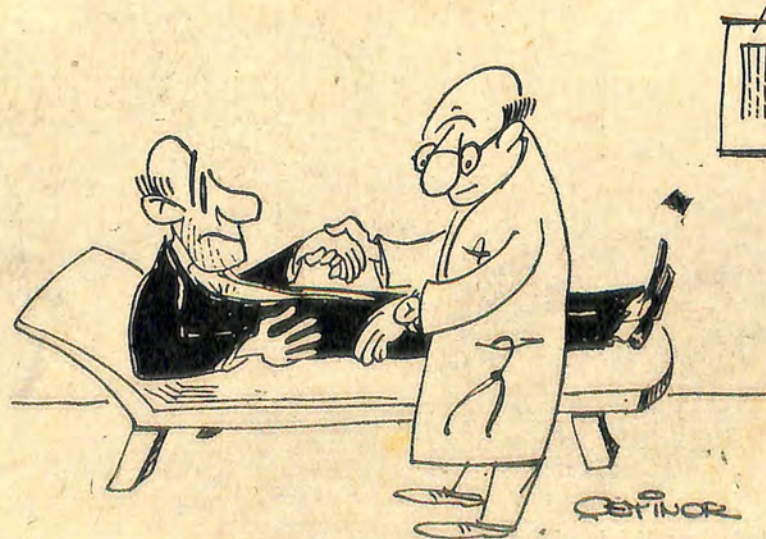
kelli, hiç bir mesuliyet gelemey deyör.

Eğer ki ikiye taksim olan ahırlarda davarlar, kimse görmeden işbirliği yaparlarsa, gine de gatiyen efkâr itme. Çünkü bizim abugat bunun da çaresini düşündü. İstanbulun en menşur kürtaj tohturlarından bir şişman tohtur var, bu tohtura 500 gayme virerekten, davarlar için çocuk düşürme hıplı aldık. İşbirliği yapan davarların kepeğine bu hıpları garıştırmıcek, hamile koyunların hepsi guzuları-

nı zayı itcek. O zaman, ortalıkta davar galmıyacak, İstanbulun belediyesi de gine bizim celep esnafına goşarakten «Biz ettik, siz etmeyin» deyecek. O zaman sana telgırafı vururum. «Davarlar selbestir» diyerekten yıldırımı çekeirim. Sen de erkek koyunların dişi koyunların arayerindeki ke-resteleri galdırırısın, ağınyon mu?

İşte, Bay Zekerıyya gardaşım, ondan öte yanını gayri sen idare it. Mücazatlık görürüz diyerekten gatiyen efkâr itme. Bizim abuga-

Penisilin öldürücü imiş...

Hasta — Bıktım artık bu hayattan, bir penisilin yapın da kurtulayım!..

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

bu işlerden eyi ağınadığından dolayısıyla, biz ne itsek, her bir işi hukukun içine yerleştirecek. Çünkü abugat, dünyada olmyacak ne gader iş varsa hepsini hukukun içine yerleştirim, deyör. Celep esnafının aklıyan, hukuka yerleştiren abugatın aklı bir araya gelince, dünya yüzünde beş yüz dene belediye bir araya gelse vallaha bu işi gene de bozamaz.

Sen oranın davarlarını işbirliğinden yana gayet sıkı idare it, üst yanına garışma gardaşım.

Baki sıhhatte daim olasin. Acele cıvabımı beklerim. Nişantaşındaki ailem Ayla hanımla, Ayazpaşadaki ailem Eleni hanım mahsus selâm iderekten âfiyetine beş vakit duacıdırlar gardaşım.

İstanbul Millî Celep Gomitesi Başkanı
Süleyman Ahlatıyien

Ölmüş eşeğin...

Kumarhane basılmıştı. O geco bütün servetini kaybeden bir sarhoş, nasılsa kapının yolunu buldu ve kaçmağa başladı. Lâkin hemen arkasından bir ses gürledi:

— Dur, yoksa ateş ederim, eşek cennetini boylarsın!

Adam durdu, hazin bir sesle:

— Zahmeto değmez... dedi. Ben zaten ölmüşüm!

MADAM Zabel, genç değil ama, iştah çekici bir kadın. Hele, yaşı yirmiden aşağı iştahlı gençleri, karşısında epey yutkunduracak kadar albenisi var. Madam Zabel, Jirayir'in karısıdır. On yıllık evliler ama, çocukları yok. Karı koca, ikisi de çocuk istemiyorlar. Harbiye ile Kurtuluş arasında bir yerde, üç odalı bir katta otururlar. Komşuları arasında en çok gidip geldikleri berber Ömer efendiler, Jirayirlerden üç apartman yukarıda otururlar. Bu iki aile çok sıkı fıkıdırlar. Çok geceler birbirlerine gider gelirler. Berber Ömer efendinin bir karısı, bir de oğlu var... Oğlan cin gibi maşallah... Daha on yedisinde ama, bu yıl liseyi bitirecek. Her sene de iftihara geçer. Adı Tekin...

Jirayirle Madam Zabel'in kavgaları, daha doğrusu buna kavgaya bile denmez, ufak tefek tartışmaları, birbirlerini çok seven karı kocanın karakterlerindeki ayrılıktan ileri gelir. Bir kere Madam Zabel çok tutumludur. Bir kibrit çöpünü bile ziyan etmez. Kocasının eskilerini bozar, yeni yapar. On yıllık evliliklerinde iki manto ile yetinmiştir. Ancak böylece gül gibi geçiniyorlar. Ama kocasına gelince iş değişiyor. Böyle eli açık adam görülmemiş. Artık buna el açıklığı denmez, enayilik denir. Yemez yedirir, giymez giydirir. Hele berber Ömer oldu mu, hiç dayanamaz. Ona ikramda bulunabilmek için parçalanır.

Berber Ömer efendi günün birinde sıkıştı. İyi komşusu Jirayir'den yüz lira borç istedi. Doğrusu o sıra Jirayir'in de parası yoktu. Ama bir arkadaşından istedi. On-

★ Yazan : AZİZ NESİN ★

dan aldı, berber Ömer efendiye verdi. İki, üç gün sonra eli bollanacak, arkadaşından aldığı yüz lirayı ödiyecekti. Ömer efendiye, bu hususta bir şey söylemedi. Ne zaman olsa ondan parayı alırdı. Şimdilik acelesi yoktu. Yalnız bir sıkıntısı vardı. Kendisine yüz lira borç verdiğini karısı Zabel duymamalıydı. Evi başına yıkarı. Madam Zabel'e de, cimri bir kadın denemez. Ne var ki, idareli bir kadındı. Başkasından borç alıp, daha başkasına borç vermeyi istemezdi. Jirayir, karısını doğru-luyordu. Ama berber Ömer efendiye de yardım etmek boynuna borçtu. Berber Ömer efendi, Jirayir'den yüz lira borç aldığını hiç bir zaman Madam Zabel'e söylemeyecekti.

İşte Madam Zabel'le Jirayir'in ağız dalaşları hep bu tutumluluk, eli açıklık yüzünden olurdu. Anlaşmazlıklarının ikincisi de, Jirayir'in gözünün dışarıda oluşuydu. Madam Zabel, etli canlı, boylu boslu, iştah çekici, sevimli, albenisi olan bir kadındı. Gelgelelim Jirayir karısıyla yetinmiyor, gül gibi karısının üstüne etmediğini koymuyor, pis zamparalıktan geri kalmıyordu. Madam Zabel, işte bunu bir türlü kendine yediremi-

yordu. Neyi eksikti? O da kocası gibi gözü dışarıda bir kadın olsa, belki Jirayir'in yaptıklarına aldır-mıyacaktı. Ama, kızlığından beri hiç bir delikanlı ile, erkekle dalga geçmemişti. Hiç su katılmamış doğru bir kadındı. İstese neler yapmazdı. Onun da arkasına düşen erkekler çok olmuştu. Ama Zabel hiç birine başını çevirip bakmamıştı bile.

Bir gün berber Ömer efendi, oğlu Tekin'e yüz lira verdi :

— Al bunu, Jirayir'e götür ver, dedi, ama parayı verirken sakın Madam Zabel görmesin.

Tekin, parayı aldı, sevinçle sok-ağa çıktı. Gözlerinde sevinç kı-vılcımları çakıyordu. Babası, Ma-dam Zabel görmeden parayı Jira-yir'e vermesini söylemişti. O, tam tersine, evde Jirayir'in olmadığı bir zamanı kolladı. Kapıyı çaldı. Kapıyı açan Madam Zabel:

— Ne var Tekin? diye sordu. Tekin, başı önünde utanarak:

— Size bir şey sormak istiyorum Madam Zabel, dedi.

— Gel içeri, sor.

Tekin'i içeri aldı.

— Nedir?

Tekin:

— Utanıyorum Madam Zabel, dedi.

— Utanacak ne var zo? Ben yabancıyım?..

Tekin, babasının verdiği yüz li-rayı cebinden çıkardı:

— Babam bana bu yüz lirayı verdi.

— Hee?

— Sen artık büyüdün, koca de-likanlı oldun. Al bu yüz lirayı, git evlenmesini öğren, dedi.

Madam Zabel:

— Benden ne istooorsun?

— Ben kime gidip nasıl evle-nileceğini öğreneyim, bilmem ki... Acaba bana bunu öğretecek tanı-dığınız biri var mı?

Tekin'in utancından yanakları al al olmuştu. Zavallı delikanlı titriyordu. Madam Zabel ona çok acıdı. Ne terbiyeli çocuk. Koca delikanlı olmuş da, daha hiç bir şey bilmiyor. Acaba Madam Za-bel ne yapsın? Elinde yüz lira ol-duktan sonra, nasıl olsa Tekin bu-nu öğrenecek... Acaba? Ama yok, olmaz... Neden olmasın?.. Bunun günahı yok ki... Kocasını kandır-mış olmaz. Bu, ders gibi bir şey-di. Gibisi yok, dersti. Yüz liraya bir ders verecekti.

— Zo, ver bana yüz lirayı, ben sana öğreteyim, dedi.

Tekin, sevinçle yüz lirayı u-zattı.

— Ama Tekin evladım, kimse duymasın. Sus pus olasın...

— Hiç kimseye söylemem Ma-dam Zabel...

Madam Zabel, evini düşünerek bu dersi verecekti. Yüz lira ne di-ye bir yabancıya gitsin. Yüz lira az para mı?

Tekin'e tam dersini vermişti ki, Jirayir eve geldi. Bereket ders paydos edildikten sonra gelmişti. Tekin'i biraz şaşkın görünce

— Zo, nedir süklüm püklüm du-roorsun? dedi.

Tekin ağzından bir lâf kaçıra-cak diye Madam Zabel'in yüreği hop etti. Tekin;

— Babam selâm söyledi, dedi, size yüz lira borcu varmış, onu gönderdi. Madam Zabel'e verdim.

Madam Zabel kocasına:

— He, onu verdi... dedi ama, hırsından da tir tir titriyordu. De-mek aldığı yüz lira, kocasının a-lacağı olan paraydı. Şu oğlanı eline verseler parçalardı. Hangi birine yansın? Bedavadan verdiği derse mi, kandırıldı na mı, ko-casını kandırıldığına mı?

Tekin ayağa kalktı:

— Ben gidiyorum, dedi.

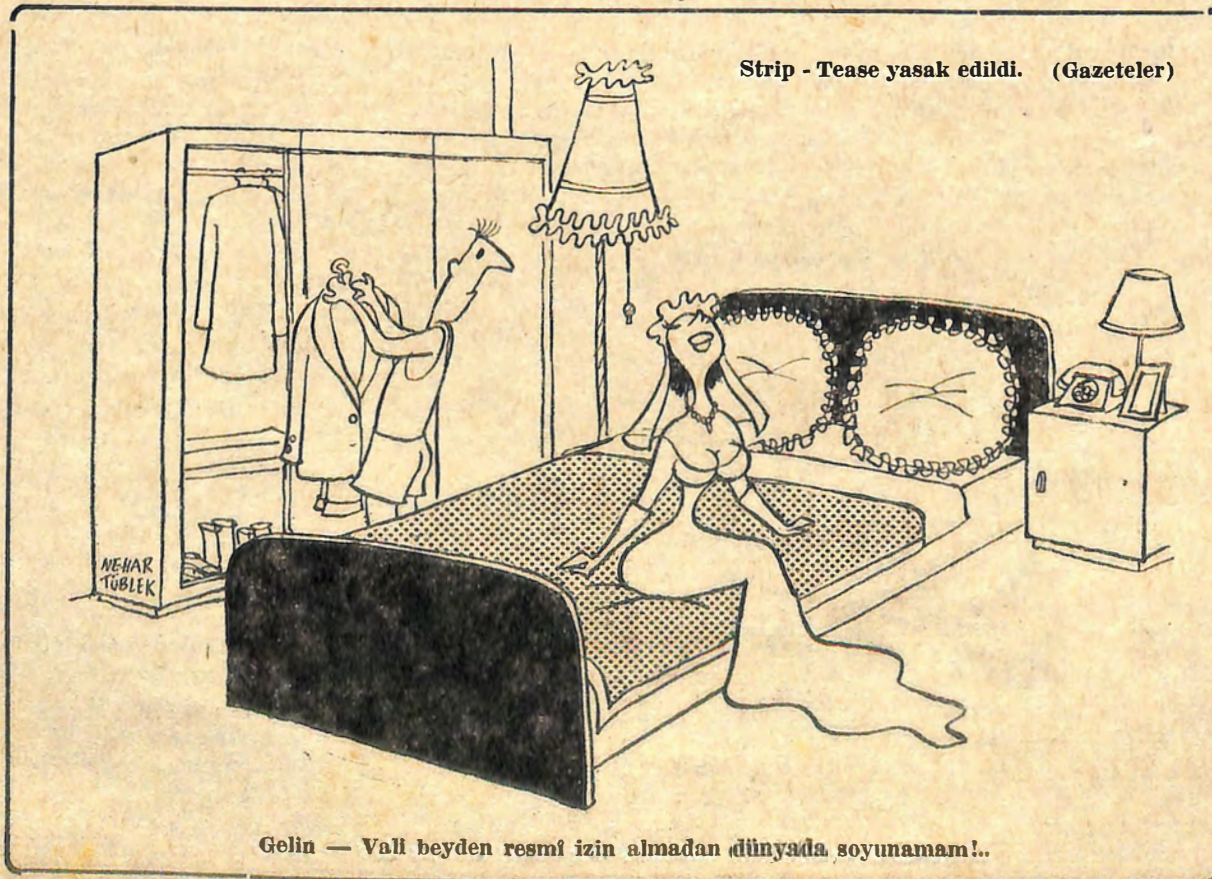
Jirayir:

— Çok teşekkür ederim, baba-na selâm söyle... dedi.

Tekin sokak kapısından çıkar-ken Madam Zabel yetiştı. Kızgın-lıktan tir tir titrerken, kocasına duyurmamağa çalışarak Tekin'e şöyle söyledi:

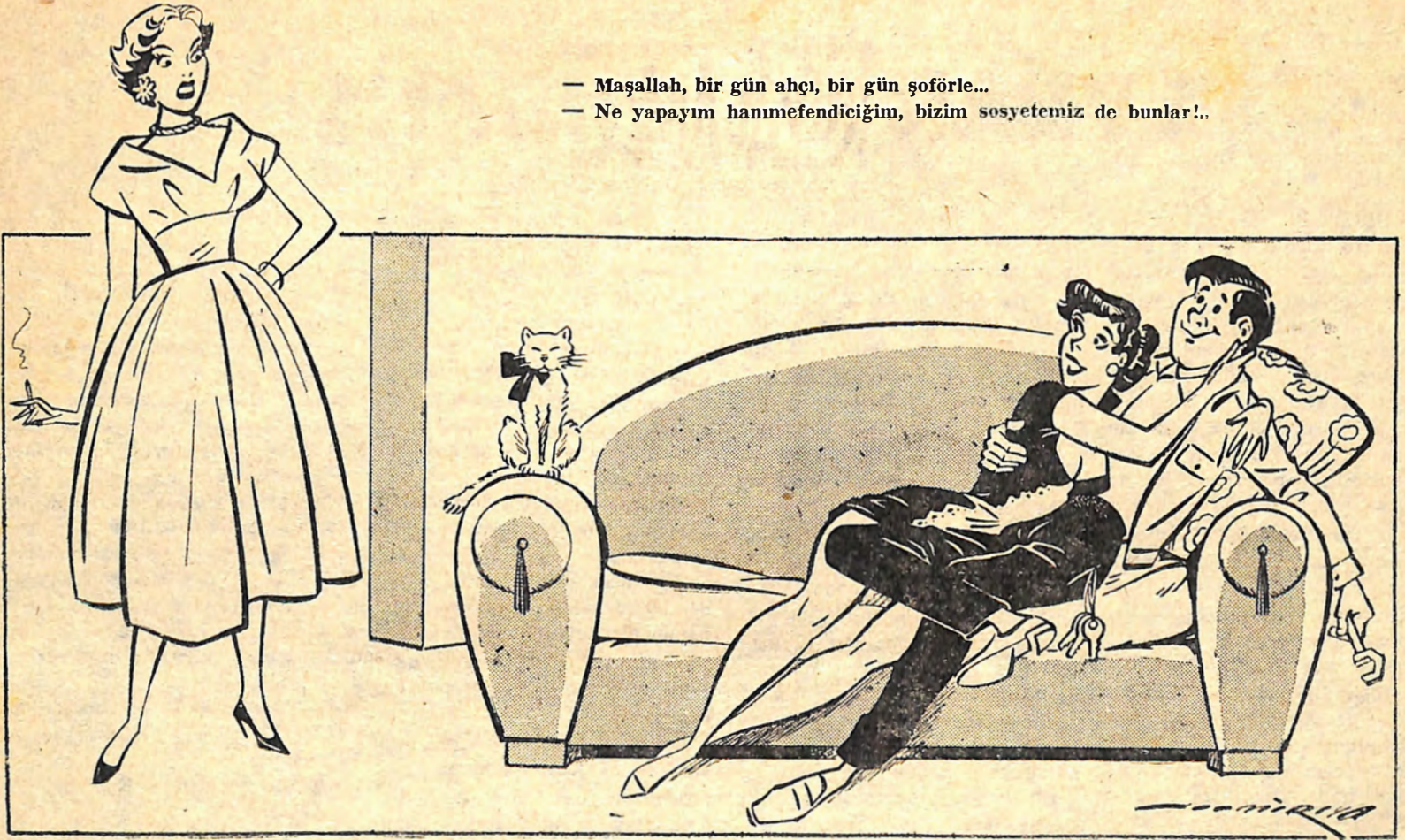
— Zo, hiç bir şeycikler demem, inşallah öğrettiklerimi unutur-sun...

Madam Zabel, biraz olsun teselli bulmuştu.

— Maşallah, bir gün ahçı, bir gün şoförle...

— Ne yapayım hanımefendiciğim, bizim sosyetemiz de bunlar!..

UTANMAK:

Eski insanların tutuldukları bir hastalık. Belirtileri şunlardır: Yüz kızarması, terlemek, konuşamamak, baş eğip yere bakmak...

Bu hastalık, çok şükür zaman ile hızını kaybetmekte olup arasıra fakir insanlar arasında rastlanmaktadır.

Eski edebiyatta bu hastalığın adına «edeb-i kelâm» denirdi. Meselâ şair Fuzuli bu dert yüzünden «terlemek» kelimesini söyleyememiş ve sevgilisinin utanarak terlediğini «Gülâb-ı ızdırab: ısıranın gül-suyu» diye anlatmıştır:

Kat kat düşüp ol peri hicaba,
Gark oldu gülâb-ı ızdıraba

Meşrutiyet ilân edildiği günlerde de şair Ali Ekrem bey, bir şiirinde «utanmak» tan şöyle bahsetmişti:

Ne utanmaz köpekleriz,
Kimi görsek etekleriz!

Eskiden, düğün gecesi gerdeğe giren damadın arkasını

yine bu kelimenin karıştığı bir dua ile yumruklarlardı:

— Allah utandırmasın!

Şimdi bu duayı sosyete gelinlerine de tekrarlamak fena olmaz sanırsınız!

USTURA:

Tıraş âleti, nutuk, konferans, dil...

Bir fıkra:

Pencereden, şair Florinalı Nâzım'ın geldiğini gören ahbabı:

— Eyvah, der, yine tıraşa geliyor...

Kapı çalınır, açıp odaya alırlar.

Florinalı, evin küçük çocuğuna:

— Oğlum, der, beklemeğe vaktim yok... Haber ver!

Oğlan kapıdan seslenir:

— Babacım.... Berberin işi varmış, çabuk seni bekliyor!

Bir nükte:

Güzel Sanatlar Akademisi müdürü Heykeltraş Nejat Sirel dili keskinlerdendir. Bir gün, cümle sonuna nokta koymadan konuşurken, dostlarından Emin Ali Çavlı hafif bir baygınlık geçirmişti. Kendine gelince:

— Ayol, dedi, senin tıraşına mermerler bile dayanmıyor, ben nasıl dayanayım?..

UŞAK:

Musikide bir makamın adı. Güzel vilâyetlerimizden biri.

Büyük romancılarımız Halit Ziya bu ilimizi kendisine soyadı seçmişti: Uşaklıgil... Genç yaşında gözlerini yuman şair Ömer Bedreddin de Uşaklıdır.

Erkek hizmetçinin adı da uşaktır. Her meslekte, her sınıfta insan uşak olur. Politika hayatında uşaklığa rağbet edenleri çok görüyoruz. Çörçil'in uşağı, efendisine aîl hatıralarıyla dünya basınında büyük rağbet gördü ve isim yaptı.

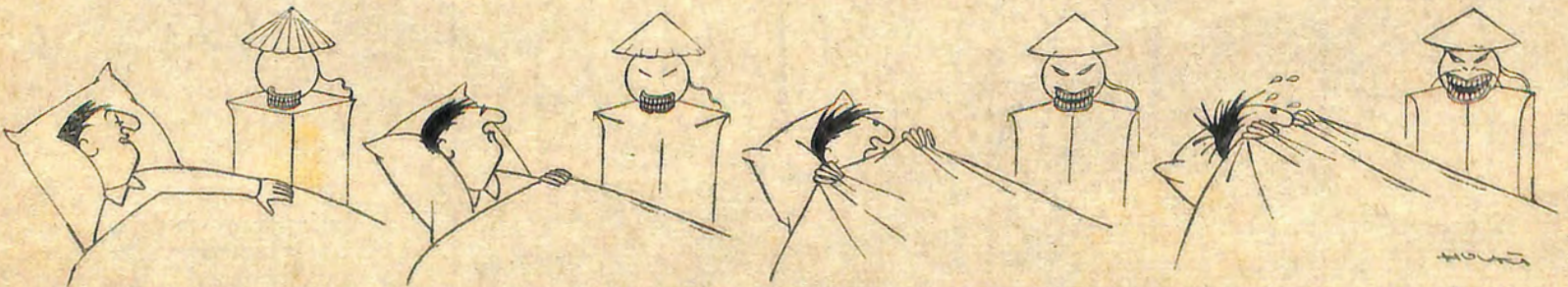
Bizde de hatıralarını yazacak uşakların çıkmasını merakla beklemekteyiz.

— Ü —

ÜNİVERSİTE:

Dilsizler Cemiyeti. Merkezi İstanbul'dadır. Ankarada, İzmirde şubeleri vardır. Doğu illerimizde de yeni yeni şubeler açacağını gazetelerimiz yazmıştır.

Bu müesseseler, hukukçu, doktor, öğretmen ve bilhassa okur yazar işsiz yetiştirir.

YAZISIZ!..

EVRAK KOVALAMA AJANSI

DÜŞÜNDÜM, taşındım. Nüfuzlu tanıdığım yok ki, hava alır satar gibi, nüfuz ticareti yapıp açıktan milyonları vura-yım. Sermayem bile yok, nasıl bir iş tutarım? Derken, aklıma meşhur ticaret sosyolojisi (amma cafcacılı lâkırdı «di mi?») bilirkişilerinden birinin sözü geldi: «En gerçek ihtiyacı karşılayan en çabuk servet yapar». Öff be ne laf!

Bizim memlekette en gerçek ihtiyaç nedir, diye düşünmeğe başladım: Et mi, balık mı? On-ları kurum halledivermiş! Ben bilmiyorum ya, başkanı söylüyor: Şeyhin kerameti kendinden riva-yet ediliyor demektir... Nihayet buldum: Herkesin mutlaka res-mi dairelerde işi vardır. Ya borç-ludur, ödeyemez mahkeme mah-keme sürünür. Ya alacaklıdır, ic-radan icraya koşar. Ya ev yap-tırmak ister de ancak bir duvar-lık çimento temin edebilmek i-çin... filân falan. Rahmetli Cemal Nadir Güler, karikatüristimizin «Amca Bey» tipi aklımdan çık-maz: Amca Bey, küçük oğlunu e-linden tutmuş, resmi dairelere götürüyor. Soranlara da: «Küçük bir resmi muamelemiz var, şim-diden alışsın, öğrensin, nasıl olsa ben öldükten sonra aynı evrakı o takibedecek!» der.

Ben de, «Evrak kovalama ajan-sı» diye bir müessese kurmağa karar verdim. Kanunlara riayet eden bir vatandaş olduğum için de, önce bir cemiyetler kanunu aldım. Öntüme açtım. Anladım ki, böyle bir şey için ilk iş olarak

«mahallin en büyük mülkiye âmi-rine» bir dilekçeyle baş vurulur-muş. Mülkiye, bizim zamanımız-da bir mektebin adıydı. Şimdi ne mânası kaldı acaba? diye kafa yormağa lüzum görmeden bizim oğlana sordum. Kendisi edebiyat fakültesinde öğrencidir:

— Vallaha baba, dedi, mülk'ten gelir bu kelime ama, ne demek ol-duğunu bilmiyorum. İstersen söz-lüğe bakalım...

Baktı ve hemen söyledi: «Sivi-lin dişisi» oluyor... «Dişi bir sivil!» O zaman birdenbire anladım: Bu, herhalde askerlikle ilgisi olmyan daireler demek olacaktı! E, ma-hallin en büyük mülkiye âmiri... Şu halde bizim muhtar oluyor: Seçimlerdenberi muhtarların ne büyük âmir olduklarını işite işite kulaklarımız doldu...

Dilekçeyle muhtara gittim. «Valiye müracaat edeceksin» de-di, Bak sen işe! Amma mütevazı adammış! İşini valiye havale edi-yor...

Vilâyete gittik. Evrakı, yani dilekçeyi önce kaleme kaydettir-memiz söylendi. Kalemin önü mahşer. Bereket millet alışık. Bir kalem kuyruğu yapivermişler. A-ma, sıra bana geldiğinde, artık dizlerimde derman kalmamıştı. Odaya girdim. İlk masada bir genç hanım, yüzünde tamirat yapmakla meşguldü:

— Şefe gidin! dedi.

Bunu demek için beş dakika bekletti beni. Şefe gittim. Dilek-çenin altına birşey yazdı. Yine masadaki hanıma yolladı. Hanım: — Öğleden sonra gelin! dedi.

— Neden öğleden sonra gele-yim? Ben şimdi geldim. Saatler-denberi de bekliyorum...

— Öyleyse yarın gelin...

— Neden ama?

— Görmüyor musunuz? Acele evrakla meşgulüm. Hem onikiye beş var. Beş dakika sonra paydos edeceğiz.

— Benim de işim acele... Beş dakikada...

— Uzatmayın rica ederim. Beş dakika benim toparlanmama yet-mez...

Yapılacak birşey yoktu. Öğle-den sonra geldim. Dilekçemi aynı hanım kaydetti. Fakat:

— Bu dilekçe tam değil... dedi. Pulu eksik, bir. İdare yeri göste-rilmemiş, iki.

Ben ki, kanunlara o kadar ri-a-yet ederim, idare yerini nasıl u-nutmuşum? Baktım, gerçekten öyle. Haydi yeni baştan. Lâkin neresini göstersem? Bizim ev, ol-maz. Öyle bir yer olmalı ki, müş-teriler rahat rahat kuyruğa gire-bilsinler. Hele dairelerde evrak takip etmekle vazifeli bir ajans için... Neyse, dehâm imdadıma yetiştirdi buldum: Okmeydanını idare yeri diye gösterecektim. Di-lekçeyi yeniden yazdım. Noksan harç pullarını tamamladım. Yeni baştan vilâyete koştum. Yeni baş-tan kaleme gönderildim. Bir daha şefin masası başında nöbet bekle-dim. Tekrar kaydımı yapacak o-lan hanımın karşısında boyun bük-tüm. Yine dilekçemi aldı. Baktı, damgaladı, tam kaydını yapacakken caydı:

— Adres, dilekçenin altına ay-

rica yazılmalıydı, dedi, tamamlayın da öyle getirin...

Baktım, doğru. Dilekçe dak-ti-lo ile yazıldığı için, elle adres ilâ-ve edemedim.

Ertesi gün, adresi de tamamlay-ıp yine aynı merasimi yerine ge-tirdim. Besbelli, vilâyetteki kü-çük hanımı aşmak, öyle her en-gelli koşu rekortmeni için bile kolay değildi:

— Siz, dedi, siz, bu dilekçeye tarih atmamışsınız...

— Evet, dedim, atmadım. Çün-kü dilekçemin hangi gün kayde-dileceğinden emin değildim...

— Ne demek o, öyle?

— Birşey değil. Ne olur, siz a-tıverin...

— Olmaz, biz eshâb-ı mesâlihın işlerine karışmayız. Kalem karış-tıramayız...

Tarihi de attım. Kaydımı, ni-hayet yaptı.

— Şimdi ben bu kâğıdı ne ya-payım? diye sordum.

— Vallahi, orasını siz bilirsiz-niz, dedi. İsterseniz hâtıra diye saklayım...

— Neden? Buradan bir yere havale edilmeyecek mi?

— Hayır. Bizim vazifemiz kay-detmek, havale etmek değil.

— Peki, ben hemen işe başla-yamaz mıyım?

— Hayır. Çünkü Ticaret Oda-sından, Belediye İktisat Müdürlü-ğünden, Maliyeden ayrı dilekçe-lerle müsaade almanız lâzım.

— Öyleyse neden cemiyetler kanununda mahallin en büyük mülkiye âmirine dilekçeyle müracaat edilir yazıyor?

Acıyan gözlerle yüzüme baktı:

— Siz ne kuruyorsunuz ku-zum?.. Adını söyler misiniz?

— Evrak kovalama ajansı!..

Bir kahkaha attı:

— Ayol, dedi, siz daha cemi-yetle ticarethanenin farkını bil-miyorsunuz...

Sonra, elindeki evrakla masa masa dolaşan hademeye seslendi:

— Alıı... Gel, şu bayın evra-kını da kovala!..

İşim yarım saat içinde bitti. Meğer her dairede, benden evvel hademelerin kurduğu böyle bir ajans varmış da haberim yokmuş benim.

Görünmiyen Adam

Halinize şükredin!

Büyük sıvrısinek, küçük sıv-risineğe şöyle diyordu:

— Bu zamanda yaşadığınıza şükredin, bizim zamanımızda kadınları ancak ellerinden ve yüzlerinden ısırabiliyorduk!

Genç Oyuncular Tiyatro Topluluğu Amerikaya davet edildi.. (Gazeteler)

«Genç oyuncular» (!)

Geçmiş Zaman Olur ki

Dile benden ne dilerse!

Kulağına bir ses geldi:
— Mahmut bey... Mahmut bey!..
Mahmut Yesari dönüp baktı:
Matbaanın penceresinden bir el sallamıyordu, Sedat Simavi'nin eli..
— Biraz teşrif eder misiniz?
Mahmut Yesari, içinde tatlı bir ümit ışığı ile matbaadan içeri girdi. Sedat Simavi, odasının kapısını açmış, tatlı bir gülümseme ile kendisini bekliyordu.
Karşılıklı oturdular:
— Mahmut bey, ben bir mizah mecmuası hazırlıyorum..
— Uğurlu olsun..
— Adı Karikatür... Nasıl, iyi mi?
Mahmut Yesari ismi beğenmemişti ama beğendi:
— Çok güzel..
— Sizden yardım istiyorum..
— Baş üstüne..

— Her hafta yazar mısınız?
— Yazarım..
— Peki... Hikâyeleriniz var mı?
— Var..
— Romanınız?
— Var..
— Fıkralarınız?
— Var..
— Mizahî röportajlarınız?
— Var..
— Karikatür mevzularınız?..
Mahmut'un sabrı tükenmişti. Birden ayağa kalkarak:
— Azizim, dedi, sende para var mı, para?..
Sedat Simavi şaşırmıştı. Mahcup mahcup mıtıldandı:
— Var!..
Mahmut Yesari, bu tek kelimelik cevap üzerine geniş bir nefes alarak masanın başına geçti ve cebinden kalemini çıkarıp:
— Öyleyse, dedi, dile benden ne dilerse!..

Başımızla beraber...

ZMİR'in Güzelyalı denen yerinde, zenginliğiyle tanınmış birinin evine hırsızlar girmiş. Evde kimseler yokmuş. Hırsızlar mutfağa girip bir güzel karınlarını doyurmuşlar. Ondan sonra salona geçip tavlâ oynamışlar. Ondan sonra da evin içini, altını üstüne getirip içi altın dolu bir sandığı kırmışlar. Altınları evin orasına burasına serpiştirdikten sonra çıkıp gitmişler. Sonra evin sahibi gelince, doğru polise koşmuş. Bir de incelemişler ki, bilinmiyen hırsızlar evden bir iğne bile çalmamışlar, her şey yerli yerinde.

Hırsızın böylesine can kurban. Aramakla bulunmaz. Yeter ki Allah rastgetire. Hırsıza bakın, hırsızdaki asalete, insanlığa, kibarlığa bir bakın siz... Yiyorlar, içiyorlar, oynuyorlar. Sonra da sandıktan çıkardıkları altınları oraya buraya serpip gidiyorlar. Ne

gözü tok kişilermiş. Altınların sahibine hâl diliyle;

— Al bunları da, uygun bir yere sok! diyorlar ama, anlıyan nerede?

Yemeğin var, ye! Odan var, otur! Tavlâ var, oyna! Ya peki, bu altınlar ne olacak?

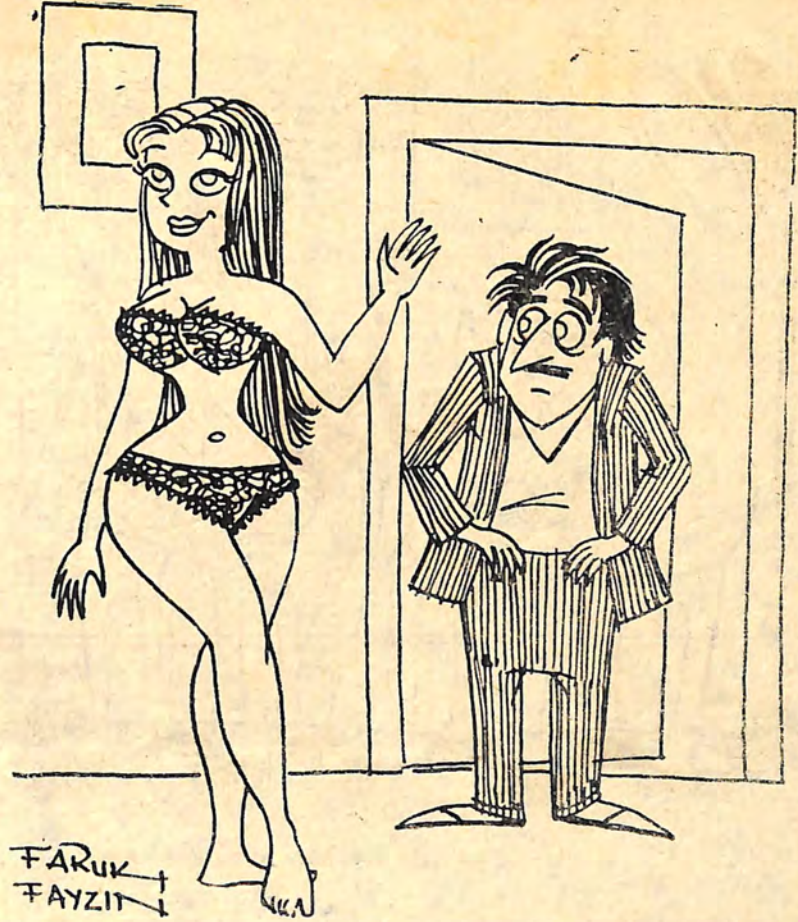
Gazetede ki bu haberin sonu şöyle:

«Buna rağmen polis tahkikata başlamış, meçhul hırsızları aramağa koyulmuştur.»

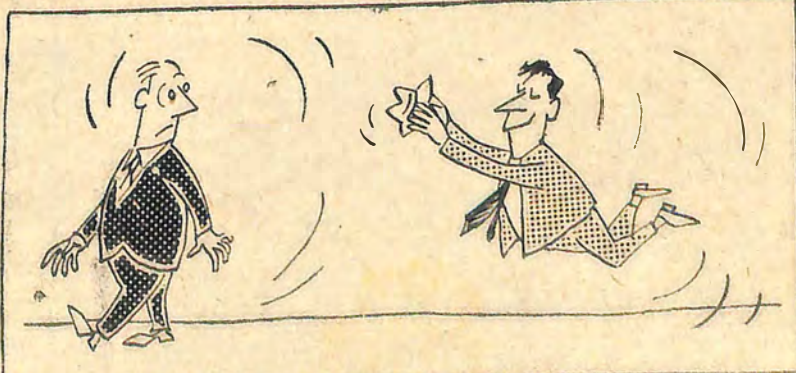
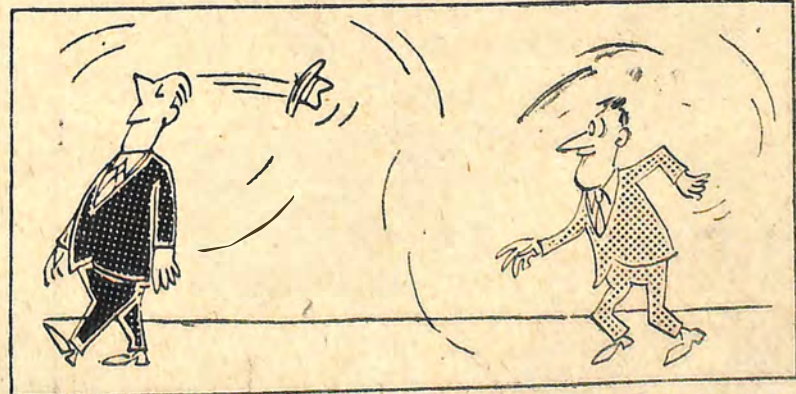
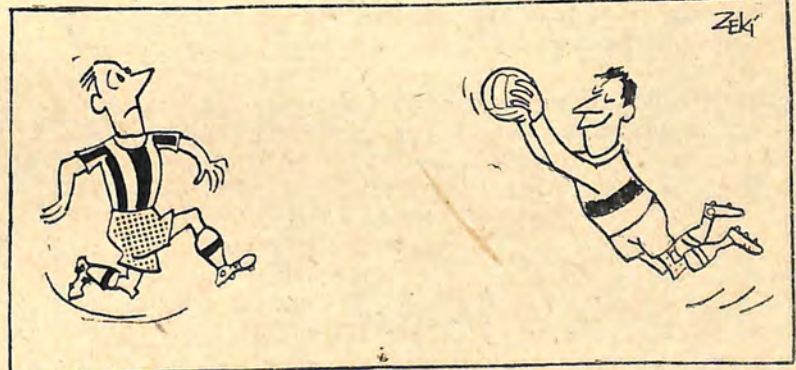
Polis, bu hırsızları neden arıyor dersiniz? Herhalde hırsızın bu kadar namuslusunu merak etmiş olacak. Eh, bir de yakalarsa.. Ne yapar? Yapsa yapsa önemli bir işin başına geçirir.

Böyle hırsız başımızla beraber, her zaman buyursun. Her ne kadar oraya buraya serpiştirecek altınımız yoksa da, teldolabında bir tencere kuru fasulyemiz var.

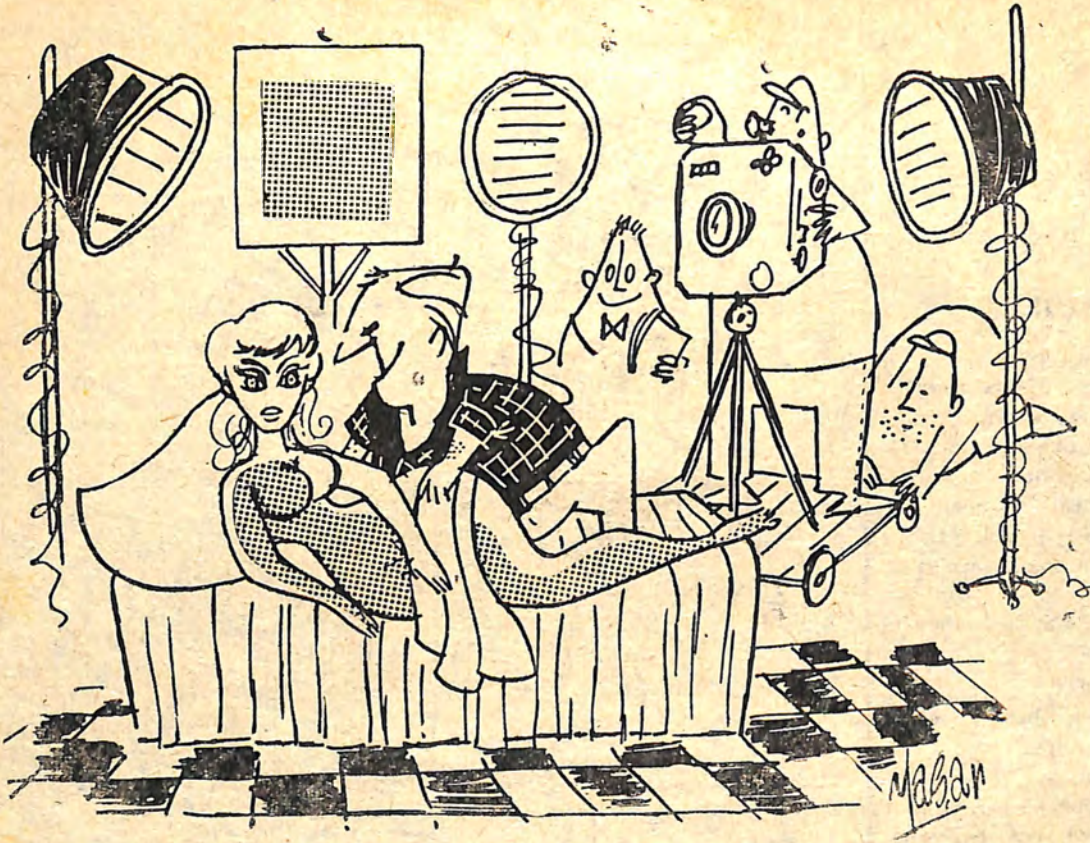
Et ve balık yokluğunda:

— Ne, sofraya bu kılıkta mı ineceksin?
— Ne yapayım kocacığım, misafirlere çıkaracak başka bir şeyimiz yok!..

YAZISIZ!

— Haydi şekerim, rolümüze bizim evde devam edelim!..

— Maatteessüf efendim, müdür beyi bugün gör-

- ★ Her şey için biraz zaman ayr.
- ★ Aşkta ve rüyada her şey kabildir.
- ★ Bütün trajediler ölümle, bütün komediler düğünle niha-
- yetlenir.
- ★ Talih ve aşk cesura dost olur.
- ★ Fena hâdiseler, fena sebeplerden çıkar.
- ★ Erkeklerin başına çıkan kadın az sonra kendini ayaklar
- altında bulur.
- ★ Biz gençlikte öğrenir, yaşlanınca anlarız.

Avukatlara cennet!

Ressam Jale, Klüb X'te, etrafın-
dakilere bir hikâyecik anlatıyor-
du:

— Derken karı-koca ölmüşler,
cennete gitmişler. Lâkin geçimsiz-
likleri orada da devam etmiş....
Bunun üzerine ayrılmağa karar
vermişler. Lâkin....

Dinliyenlerden Kâmiran Çelebi
sordu:

— Neden bir avukata müracaat
etmemişler?

Güzelim Nevin Kapani dudak
büktü:

— Cennette avukat bulamamış-
lardır ki!

Ekspres!

Hü eyin Ağa, ilk defa İstanbul'a
geliyordu. Trene bindi. Lâkin
kontrol memuru:

— Siz bu trene binemezsiniz, de-
di. Biletiniz posta için alınmış.
Buysa ekspres...

— Ekspres ne demek?

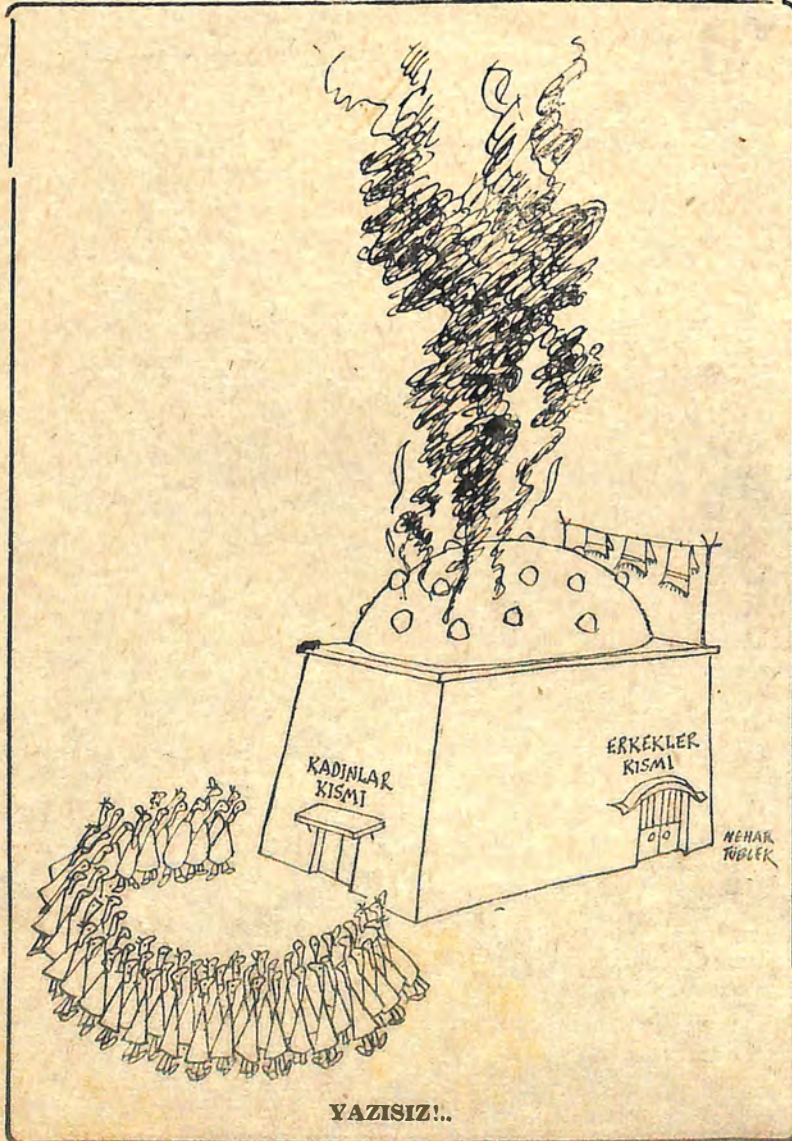
— Yani çabuk giden demek...

— Adam n'olucak ki? dedi Hü-
seyin Ağa; şu mereti götürreno
söylersin, biraz yavaş giderse olur
biter işte!..

Müdafaa!

İhtiyardı. Ağır hastaydı. Oğlu
doktor olduğu halde, babasını kur-
tarmak için pek fazla birşey ya-
pamıyordu. Onun için, tanınmış
profesör doktorlardan üçünü eve,
hastanın başına davet etti. Kon-
sültasyon yapılacaktı. Doktorlar
odaya girerken adameğiz, oğlu-
nu yanına çağırды, kulağına fısıldı-
dı:

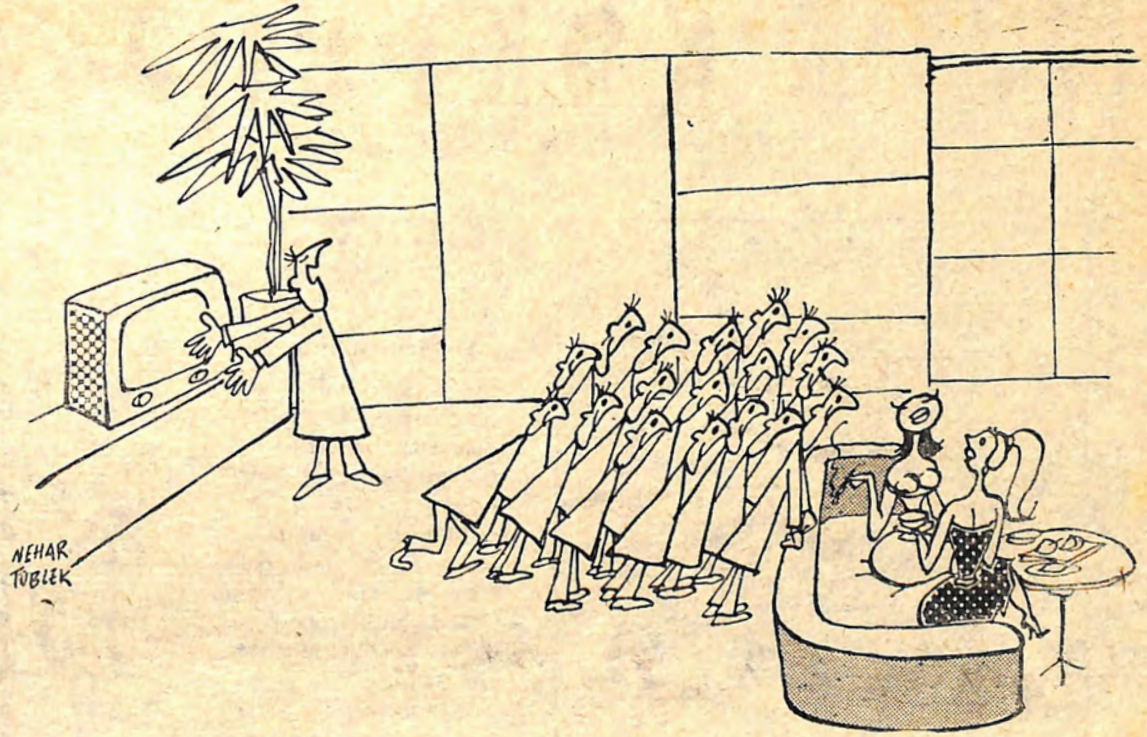
— Göreyim seni oğlum, dedi.
Bu adamlara karşı tek güvendi-
ğim sensin!

YAZISIZ!..

— Teşekkür ederim üstad, geç kaldı-
ğımı müsaade etmiyor!..

niyeceksiniz... Şimdi hastaneye kaldırılacak!..

— Rica ederim baylar, televizyon bu tarafta!..

Papağanın hüneri!

Sezai Solelli, karısına hediye olsun diye, bir papağan satın alacaktı. İstanbul'da böyle nâdir bir hayvanın satıldığını duymuştu: Satış, bermutat, bir Amerikan ailesinin memleketten ayrılması vesilesiyle yapıyordu. Sezai sordu:

— Konuşuyor mu?

— Hayır, dedi satan. Ama daha güzel bir hüneri vardır: Dört köşe yumurta yumurtlar!

Bu, hiç duyulmadık birşeydi ama, Solelli yine sordu:

— Bütün hüneri bu kadarcık mı?

— Hayır, dedi satan. Ay!.. Ay! diye de bağırır...

— Her zaman mı?

— Hayır bayım... Yumurtlar-ken!

✱

Ödeme kolaylığı!

Sermet Arkadaş'ın müessesesindeki veznedar, kasadan açık vermişti. Babası, Sermet'e:

— Bu kadar parayı ödemesi zor olacak, dedi. Epey beklemek lâzım, değil mi?

— Yoo, dedi Sermet. Ödemesini kolaylaştırmak için maaşına zam yaptım!

✱

Hangisi?

Öğretmen, çocukları hayat bilgisinden müzakere ediyordu. Küçük Ayhan'a sordu:

— Ekmek neden yapılır?

— Undan, öğretmenim.

— Ya un neden yapılır?

— Buğdaydan, öğretmenim...

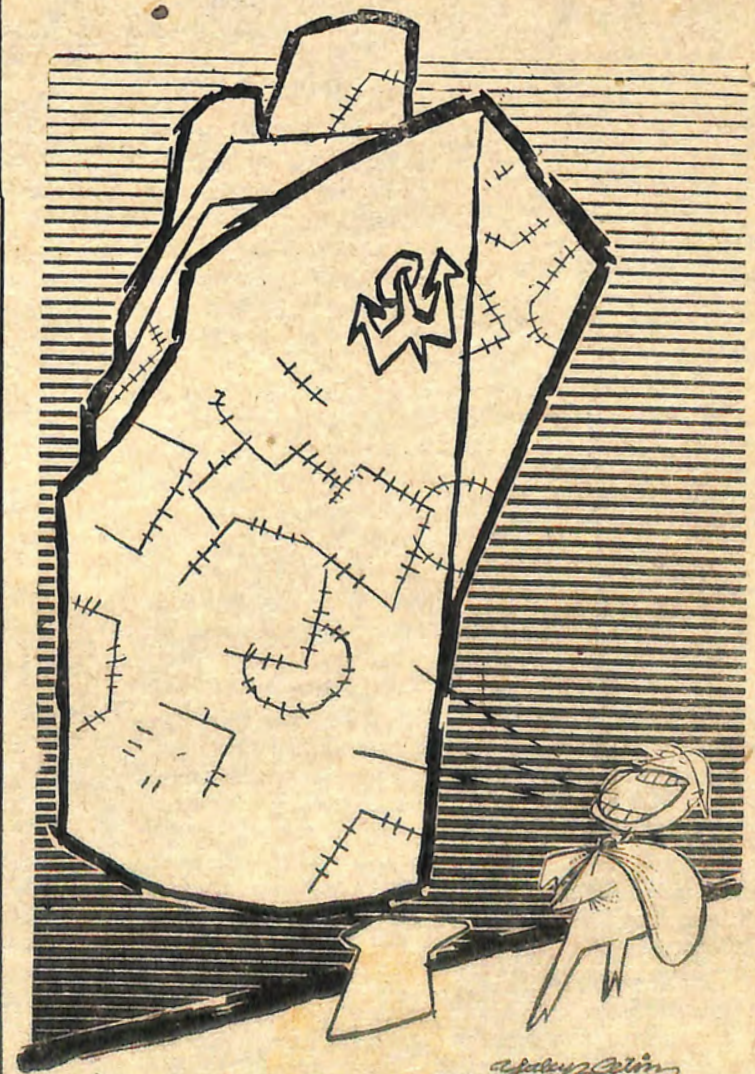
— Peki, evimize sucuk temin eden hangi hayvandır?

Ayhan, gözünü kırpmadan yine cevabı yaptırdı: Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

— Raham, öğretmenim!

- ★ İnsanları yükselten hakikatler değil, hakikatleri yükselten insanlardır.
- ★ Aşk birbirine bakmakla değil, fakat aynı istikamete beraber bakmakla doğar.
- ★ Bize hayran olanları daima severiz de hayran olduklarımızı her zaman sevmeyiz.

Deniz kazaları artıyor.. (Gazeteler)

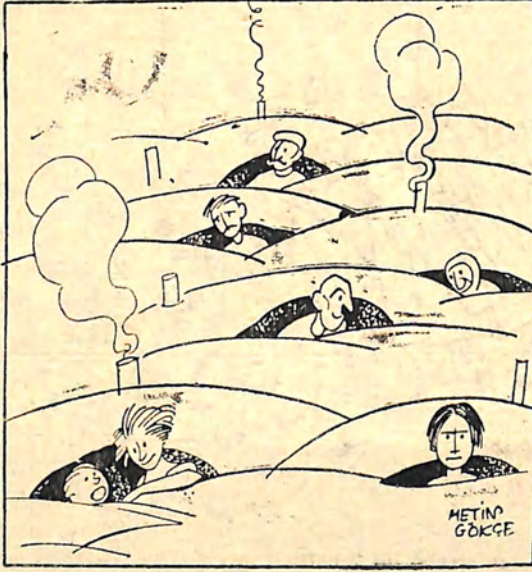
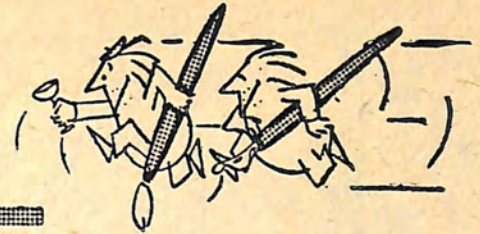

— Eskiler alaytılılm!..

n, gitmeliyim. Nişanlım gece sokağa

kokteyl

— Çok şükür, bizim için istilâk tehlikesi yok!..

FIKRA Maruşı

Adres!

Kahvede kötü kötü düşünüyordu. Bir ahababı sordu:

— Ne o Cımbız, efkâr-
lı görünüyorsun?

Cımbız, bir omuzunu indirip öbürünü kaldırarak, tükürür gibi konuştu:

— Bir tehdit mektubu aldım da... Ona canım sıkılıyor....

— Sen mi tehdit mektubu aldın?..

— Öyle ağabeyciğim. Dünya tersine döndü artık!

— E, ne istiyor senden?

— Herifçioğlunun niyeti fena: «Tavuklarımı çalmaya devam edersen, bir kurşunda ecdadına kavuştururum seni» diyor...

— Pek üzülecek şey değil, sen de herifin tavuklarını çalmayıver...

Cımbız, ahababının yüzüne afal afal baktı:

— Hangi herifin?..

— Tavuklarını çaldığın herifin elbet...

Tavuk hırsızı, esfele elini dizine vurarak hayıflandı:

— Mektubun altında isim, adres yok ki, hangi herif olduğunu bileyim be ağabey!..

Turgut Alloğlu
Çamlıca mah. No. 66
SÜRMENE

★

Meşrutiyet

Meşrutiyetin ilânını müteakıp, meşhur şair ve heccav, Eşref, İzmir'e dönmüştü.

İstibdat devrinde olduğu gibi gene bir sürü idamlar, sürgünler, haksız mahkûmiyetler milleti dehşete düşürüyor, kimse kanaatini açıkça söyleyemiyordu.

Bir gün Eşref, Kordon boyunda bir gazinoda bir kaç arkadaşıyla beraber oturuyordu. Söz siyasetten açılmış, şikâyet başlanmışlardı. Bir aralık içlerinden biri:

— Sanki, dedi, yıllarca Meşrutiyet diye bağırдық da ne oldu? Hapishanelerde, sürgünlerde geçirdiğimiz günlere yazık! Sözde, şimdi Meşrutiyete kavuştuk. Lâf, gene, eski hamam, eski tas!

Eşref, güldü; poş bıyıklarını sıvazladı:

— Evet, doğru, dedi, eski hamam, eski tas. Sade içindeki tellâklar değişti!

Değirmencinin de su derdi

Milletlerarası feza yarışmasının puvantaj cetveli günden güne kaba-
rıyor.

1959 da dünyamızın etrafında 15 suni peyk dönecekmiş...

Bizim millet olarak bu ölçüde büyük iddialarımız yok.

1959 da değil, 1962 ye kadar sadece talihimiz dönse yeter.

Çetin ALTAN «Akşam»

Düğün gecesi :

Damat — Bir dakika sevgilim, babama bir şey soracağım!..
(Fransız)

Ne olur?

Bir gemi batsa ve iki erkekle bir kadın ıssız bir adaya sığınsalar, ne olur?

Sığınanların milliyetlerine göre neticeleri tahmin edebiliriz:

İspanyol iseler: erkeklerden biri öbürünü öldürür.

İtalyan iseler: kadın, erkeklerden birini öldürür.

İngiliz iseler: birbirlerine takdim edilmedikleri için konuşmazlar.

Amerikalı iseler: iki erkek iş üzerine müzakereye dalar, kadını unuturlar.

Fransız iseler, ortada mesele yoktur, aylar geçer ve aile büyür.

«Fransız»

Palavra!

Birinci Dünya Harbinden sonra kurulan sulh konferansında, bir İtalyan gazetecisi, Fransız meslektaşlarının yanında, kendi memleketinin zaferden kâfi mertebe istifade ettirilmediğinden acı acı şikâyet ediyordu.

Bir aralık Mussolinivâri azametle haykırdı:

— Unutmayın ki, İtalya, 1914 te Alman-Avusturya ittifakından ayrılmayıp da size tarruz etmiş olsaydı, hududunuzu geçmesine hiç bir mâni yoktu.

Bu palavracıya, Fransız gazetecisi, soğukkanlılıkla cevabı yaptırdı:

— Gümrüğü unuttunuz mu, dostum?..

«Eski mizah»

Tedavi

Fransız meclisinde, Başbakan Gaillard'ın etrafını gazeteciler almış, anayasanın değiştirilmesiyle ilgili tasarı hakkında sorular soruyorlardı. Biri:

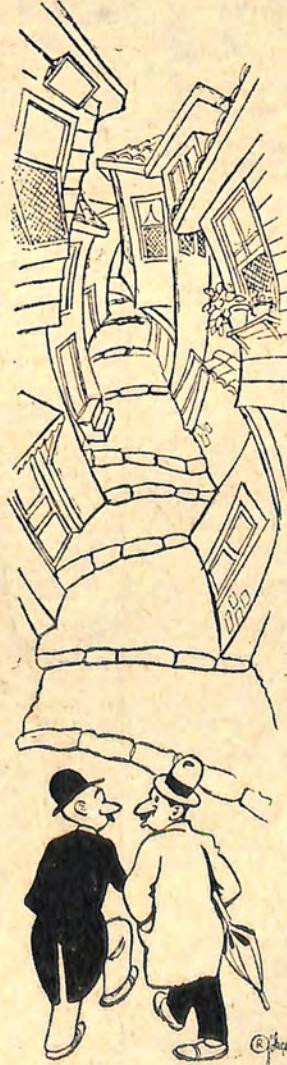
— Sayın Başbakan, dedi, getirdiğiniz bu tasarı ile bazı kimsele-
ri çok umutlandırmış

olmuyor musunuz?

Gaillard gülümsedi:

— Umutlandırmak her zaman faydalıdır: Yaşlı bir amcam vardı, doktor. Bana her zaman şöyle derdi: «Hastalığı iyi edemeyeceğini anlayanca hastayı iyileştirmeye çalışırım.»

(L'Auror, Paris)

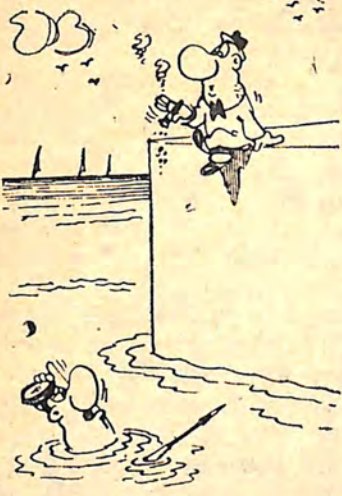
Müjde!

— İstanbul yepyeni bir şehir oluyor.

— İmar planına mı başlandı?

— Hayır, sokakların isimleri, evlerin numaraları değiştirilmiye başlandı! «Eski karikatür»

Milletlerin Güldükleri

— Hey!.. Burası sigara tablası değil, küllerini silkeme!..

(İtalyan)

Adaymış!

Senelerce evvel Amerikada, eyaletlerde yapılan seçimlerde, adaylar alfabetik sıra ile kürsüye çıkar ve konuşurlardı. Bu arada her birinin para ile tutulmuş bir alkışçı zümresi vardı ki, bunlar kendi adayları konuştuğundan sonra çıkar giderlerdi.

İşte böyle bir seçim mevsiminde bütün adaylar konuşmuş ve sıra Mr. Warren'e gelmişti. Onun adamları filân yoktu. Konuşmasını bomboş bir salonda yaptıktan sonra, dinleyici olarak tek başına oturan bir adama dönüp:

— Konuşmamın sonuna kadar oturup beni dinlediğiniz için size teşekkür ederim, dedi.

Adam, yerinden kalktı ve elinde bir takım kâğıtlarla kürsüye doğru ilerleyerek:

— Bir şey değil, bir şey değil, dedi... Gidemezdim, zira son konuşmayı ben yapacaktım. Adım Young'dır ve ben de adayım.

(Amerikan)

YAZISIZ!..

(İtalyan)

Neye ağlamıyormuş?

Genç bir kadın, arkadaşına dert yanıyordu:

— Ah kardeşim, kocam bana o kadar fena muamele ediyor ki, gün geçtikçe zayıflıyorum.

— Eee, neye ayrılmıyorsun

— Eee, neye ayrılmıyorsun öyleyse?

Beriki içini çekti

— Elli kiloya ineyim diye bekliyorum kardeş, daha beş kilo fazlam var!..

(İspanyol)

Turist kadının korkusu!

Amerikalı turist bir kadın, bir arkadaşı ile Yunan harabelerini dolaşıyordu.

Bir ara yıkılmış bir sütunun resmini çekmek istedi. Makineyi hazırladı. O sırada arkadaşı otomobili hareket ettirdi. Turist kadın seslendi:

— Mary rica ederim araba orada dursun. Yoksa kocam benim çarpıp sütunu devirdiği mi, kaza yaptığımı zanneder!

(Fransız)

— Bakarken gözlerim kararıyor...

— Benim del!..

(Avusturya)

Yalan!..

Babası küçük Jacques'ı karşısına almış, yalanını yakaladığı için uzun bir nutuk çekiyor, yalanın zararlarından, bütün fenalıkların anası olduğundan bahsediyor ve:

— İnsan ölmeli de gene yalan söylememeli, diyordu ki birden telefon çaldı.

Adam telefonu açmağa giden karısına seslendi:

— Beni arıyorlarsa evde olmadığımı söyle!..

(Fransız)

Şecaat arz ederken...

Uzun zaman hastanede kaldıktan sonra tamamen iyileşip çıkan Mr. Kennedy herkesle vedalaştı, bahşişler dağıttı ve bu arada en yüklü bahşışı de her gece gelip iğnesini yapan ve kendisine çok iyi davranan adama verdi. Hastabakıcı buna karşılık bir şeyler söylemek ve teşekkür etmek maksadiyle:

— Mr. Kennedy, dedi. Sizi burada çok özliyeceğiz. İnşallah tekrar görüşürüz.

(Amerikan)

— Yine mi askularını kaybettin?

(Çin)

İtiraf!

Güneydeki hastanelerden birine muayeneye gelen bir kadında doktor frengi bulmuştu. Yaptığı tahkikat sonunda evli ve iki çocuk sahibi olan kadının ne soyunda sopoulos, ne de kocasında (böyle bir illet mevcut olduğu anlaşıldı... Bunun üzerine doktor, kadına sordu:

— Kocanızdan başka erkeklerle münasebette bulundunuz mu?

O zaman kadıncağız utana sıkıla şu cevabı verdi:

— Evet, ama çok fazla ısrar etmişlerdi... Kıramadım.

(Amerikan)

Rahat oda!

Otele yeni gelen İngiliz turisti kaydını yaptırdı ve anaharı alıp odasına çıktı. Aradan bir saat kadar geçmişti ki, elinde çantası tekrar aşağı indi. Otel kâtibi telâş etti:

— Ne oldu beyefendi. Yoksa odanızı beğenmediniz, rahatsız mı oldunuz?

Adam istifini bozmadan cevap verdi:

— Oda çok rahattı ve güzeldi. Yangın çıkmasaydı daha da kalacaktım doğrusu.

(Fransız)

YAZISIZ!..

(Fransız)

Bir yürüse...

Doğu'da herkes o kadar kavga ve dövüşe meraklıdır ki süten yeni kesilen bebekler dahi kavga seyretmeğe bayılırlar. Yerleşmek üzere Doğu'ya gelen bir yabancı herşeyden evvel yumruklarının kuvvetini isbat etmek veya oraları terketmek zorundadır...

İşte bütün bunlarla kulağı dolu olan bir adamcağız geleli henüz iki gün olan şehrin sokaklarında dolaşıyordu. Birden yukarıdan doğru gelen kısık bir ses:

— Hey! diye haykırdı. Bana bak! Nereye gidiyorsun öyle?

Yabancı pencerelere baktı kimseyi göremedi:

— Kim o bağırın!

— Sen önce sualime cevap ver, dedi aynı ses; Nereye?

Yabancı bu sefer kızdı:

— Nereye canım isterse, diye bağırıldı. Öyle yukarıdan atıp tutacağına erkeksen gel aşağı da dövüşelim!..

— Dövüşmek mi? Ayol ben daha henüz emekliyorum, yürümeğe başlamadım ki!

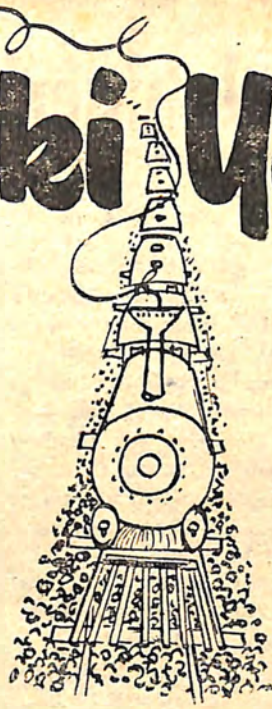
(Kanada)

— Bayan Rossi için!..

(İtalyan)

Trendeki Yamyam

Yazan : MARK TWAIN

SON günlerde, yolum St. Louis'ye düştü. Batıya doğru yollanırken, Terre-haute, Indiana'da aktarma yaptığımız sırada, trene ara istasyonların birinden, 45-50 yaşlarında sevimli yüzlü bir adam bindi, yanıma oturdu. Bir saat kadar değişik konulardan konuştuk; kendisini çok zeki ve hoş sohbet buldum. Washington'da oturduğumu duyunca, devlet adamlarının bazıları ve siyasal meseleler hakkında sorular sormağa başladı; kısa zamanda, onun başşehirin içini dışını hattâ senatörlerin ve Millet Meclisi üyelerinin özelliklerini çok iyi bilen bir adam olduğunu anladım. Az sonra, iki adam gelip yanımızda durdular ve bir tanesi şöyle dedi:

«Harris, eğer bunu bana yaparsan, alacağın olsun dostum!»

Yeni arkadaşımın gözleri parladı. Muhakkak bu sözler onda tatlı bir hâtıra uyandırmıştı. Derken yüzünde bir düşünce, âdeta derin bir üzüntü belirdi. Bana döndü:

«Size bir hikâye anlatayım» dedi. «Hayatımın şimdiye kadar gizli kalmış bir faslı. Yalnız beni sabırla dinleyin ve sözümü kesmeyeceğinize söz verin.»

Kendisine bu hususta teminat verdim. Yol arkadaşım, bazan hararetle, bazan hüznle, ama hep ciddiyetle, duyarak anlatmağa başladı:

«19 Aralık 1853 günü akşam treni ile St. Louis'den Chicago'ya hareket ettim. 24 kişi idik. Aramızda kadın, çocuk yoktu. Hepimiz çok neşeliydik. Kısa zamanda birbirimizle anlaştık. Yolculuk pek güzel olacağı benziyordu. Hiç birimizin biraz sonra başımızdan geçecek dehşet dolu olaylara ihtimal verdiğini sanmıyordum. Gece 11'e doğru, kar yağmağa başladı. Welden'den hareket ettikten sonra, ıssız, uçsuz bucaksız çayırlara girdik; kuvvetini kesecek hiç bir engele, ne bir ağaca, ne bir tepeye ne de bir kayaya parçasına rastlamıyan rüzgâr, bu geniş düzlük üzerinde şiddetle ıslık çalıyor, yağın karı, önünde savuruyor, etraf, âdeta dalgali bir deniz manzarası gösteriyordu. Kar gittikçe artıyor, trenin azalmağa yüz tutan hızından, güç belâ ilerliyebildiği anlaşıyor, bazan kocaman mezar taşlarına benzeyen kar yığınları arasında birden duruyordu. Sohbet gevşemiş, az önceki neşe yerini derin bir merak ve endişeye bırakmıştı. Bu sonsuz kar deryası içinde, herkesten uzakta, ka-

muhtakkak damarlarındaki kanın donduğunu ve ürperdiğini hissetmiştir. Bir saat içinde konuşmalar, oradan buradan yükselen fısıltılar halini almış, lâmbalar kısılmış, kazazedelerin çoğunluğu, titreyen gölgelerin altında, düşünceye dalmış, ellerindeyse, durumu unutmaya, yapabilirlerse, uyumağa çalışıyorlardı. Bu sonsuz gece... Evet bize sonsuz gelmişti, ağır ağır devrini tamamladı. Doğudan kurşun! bir sabah kendini gösterdi. Aydınlıkla beraber, yolcular da kımıldamağa, yavaş yavaş hayat emareleri göstermeğe, birbiri ardına, yüzlerine çekmiş oldukları şapkalarını alımlarından itip, gerinerek uyumuş bacaklarını canlandırmağa, pencereden, o karla kaplı bomboş araziye, ümitsiz ve kasvetli boşluğa bakmağa başladılar. Gerçekten, kasvetli bir manzaraydı bu! Önümüzdeki o uçsuz bucaksız çölde, ne bir hayat eseri, ne tüten bir baca! Sadece sınırsız beyaz bir çöl, rüzgârın önünde savrulan kar tabakaları, gökyüzünü gözümüzden gizleyen bir kar dünyası.

Bütün gün, kompartımanlar arasında dolaşmakla geçti. Az söyledik, çok düşündük. Yeniden uzun korkunç bir gece ve... açlık. Yeni bir şafak, yeni bir sessizlik, ümitsizlik, açlık günü. Bir türlü gelmek bilmeyen yardım ekibini gözlemekle geçen bitmez, tükenmez bir gün. Kâbuslarla, ziyafet rüyaları ile dolu uykular, yeniden açlığa uyanış. Dördüncü gün de geldi geçti. Daha sonra beşincisi. 5 günlük korkunç bir mahbusluk hayatı. Vahşî bir açlık her yüze iğrenç mânasını çizmiş, herkesin kalbinde bu duygu belirsiz bir halde şekillenmeğe, hiç kimsenin, henüz kelimelerle ifade etmeğe cesaret bile edemediği bir şeyin varlığı duyulmağa başlamıştı. Altıncı gün de geçti. Yedinci gün, perişan ve ümitsiz bir avuç insan üzerine doğdu. Artık olmalıydı. Herkesin kalbine doğmuş olan duygu artık dudaklardan fırlamağa hazır. Tabiatı ağır baskı yapılmış, isyan ediyordu.

Minnesota'lı Richard, uzun boyu, sıksa vücudu ile solgun kalktı. Herkes hazır, ortada en ufak bir heyecan, en ufak bir coşkunluk belirtisi bile yoktu. Salt biraz önce o kadar vahşileşmiş gözlerle bir durgunluk çökmüştü.

— Efendiler, artık bunu geciktiremeyiz. Zamanı gelmiştir. Başkalarına gıda temin etmek üzere hangimizin öleceğini kararlaştırmamız lâzım:

Bay Williams söz alarak: «Ben Rahip Sayın James Swayer'i teklif ediyorum.»

Bay Adams: «Ben Bay Daniel Sloten'i seçiyorum.»

Bay Langdon: «Ben St. Louis'li Bay Bowen'i.»

Bay Slote: «Ben Bay Van Nostrand lehine sıramdan feragat ediyorum.»

Bay Gaston: «Eğer itirazınız yoksa, bayın teklifini kabul edebiliriz.»

Bay Van Nostrand'ın itirazı ile de Sloten'in istifası kabul edilmedi. Aynı şekilde, Bowen ve Sawyer'in itirazları da yersiz görüldü.

Bay Bascomb: «Efendiler, rica ederim, meseleyi gizli reyile halledelim.»

Bay Sawyer: «Baylar, bütün yapılan işlere itiraz ediyorum. Hepsi usulsüz ve yakışsızdır. Bunlardan vaz geçelim. Evvelâ bir komite seğılim. Reisini, yardımcılarını tâyin edelim. Şimdi sayılan adlar istenilene uygun. Hazır bulunan öbür arkadaşlar da benimle bir düşüncede sanırım. Bir iki kişi daha seğılim. Ben hal çaresi olarak...»

Bay Gaston, sözünü keserek: «İtiraz ederler. Hem zaman kaybına sebep olur. Halbuki siz bundan kaçınmak istiyorsunuz. Bay Van Nostrand...»

Bay Von Nostrand: «Arkadaşlar, ben aranızda yabancıyım. Şahsıma gösterilen teveccühe teşekkür etmekle beraber, buna lâyık olacak bir şey yapmadığımı belirtmek isterim.»

Bay Morgan (sözünü keserek): «Esas mevzuâ dönelim...»

Nihayet teklif kabul edildi, müzakereler kesildi, Bay Gaston reis, Bay Blake sekreter oldu, bir kaç kişi de (Halcomb, Dyer ve Baldwin) ilk kurbanları seçeceklerdi. Bay Holland da -kendisi gıda maddeleri müteahhidi idi- müşavir olarak vazifo görecekti.

Toplantıya yarım saat ara verdiler. Bu arada, seçilenler aralarında tartışmalar yaptılar. Sonra hepimizi toplantıya çağırdılar. Namzet olarak, Ferguson, Herman, Messick seçilmişlerdi. Rapor kabul edildi.

Rogers: «Rapor mademki artık meclise arz edilmiştir, değiştirilmesini ileri sürüyor. Mr. Herman'ın yerine, ismini ve kendisini çok iyi bildiğiniz Mr. Harris'in konmasını istiyorum. Bunu söylemekle, Herman'ı kötülemek istemiyorum. Hayır, aksine, kendisine saygı ve sevgim her zaman bakidir. Ancak şu hususa dikkatimizi çekmek isterim. Burada kalmış olduğumuz müddet zarfında, vücudundan en çok kaybeden bu zat olmuştur. Komitenin ihmalkârlık veya daha başka sebeplerden dolayı hiç bir gıda kıymeti olmayan bir kimseyi kabule bizi mecbur etmesi teessüfe değer doğrusu.»

Reis: «Lütfen Bay Rogers yeri-

— Elini biraz çabuk tut, kuyruk uzadıkça uzuyor!..

ne otursun. Riyaset makamı, kim-
senin komitenin liyakatinden şüp-
he etmesine müsaade edemez.
Meclisin Bay Rogers'in teklifi
hakkında bir söyleyeceği var mı?»

Halliday: «Teklifi destekliyo-
rum, Bay Messick'in yerine Bay
Davis'i uygun görüyorum. Belki
bir çokları, geçirmiş olduğu haya-
tın Bay Davis'i sertleştirdiğini i-
leri sürecektir. Fakat böyle
ufak şeyler üzerinde duracak, a-
ğz tadını düşünecek zamanda
mıyız? Hayır efendiler, hayır! Bi-
ze karnımızı doyuracak bir şey lâ-
zım. Aradığımız kabiliyet, dehâ,
tahsil değil! Bize cüsse lâzım.
Teklifimde ısrar ediyorum.»

Bay Morgan: «Bay reis, bu tek-
life şiddetle itiraz ediyorum. Bay
Davis cüsselidir, fakat sadece ke-
mikten ibarettir. Sorarım size,
niyetiniz gorba mı içmek? Bay
Halliday, yoksa karnılarımızı ha-
va ile mi dolduracak? Acaba yüz-
lerimizdeki ümitte dolu ifadeyi
görmüyor mu? Kalplerimizin he-
yecanla çarptığını duymuyor mu?
Çaresiz halimizi, geçmiş ıstırap-
larımızı bilmiyor mu da bu ka-
davrayı, bu kemik yığınına ölü-
müze sürüyor! Asla kabul etmi-
yeceğiz!» (Alkışlar).

Teklif edilen tadilat oya konu-
du, şiddetli tartışmalardan sonra ka-
bul edildi. Bay Harris diğerlerinin
yerini aldı. Kendisinden başka
herkes ona oy vermişti. Daha
sonra oy birliği ile seçilmesi ka-
rarlaştı, fakat gene kabil olmadı,
çünkü Harris kendi aleyhine oy
kullanmıştı. Bay Radway sabah
kahvaltısı için de namzedi seç-
mek istedi. Bu teklif de kabul e-
dildi. Fakat şiddetli tartışmalar-
dan sonra, çünkü meclis ikiye ay-
rılmıştı, bir kısmı namzedin bir
tanmesini gençliğinden, diğeri de
başka birini cüssesinden dolayı
tutuyordu. Nihayet, reis de ikin-
cisine oyunu verdiği için, bu Fer-
guson'un (birincisi) dostları ara-
sında memnuniyetsizliğe sebep
oldu, hattâ yeniden oya koymak
bile bahis konusu oldu. Daha son-
ra akşam hazırlığı yapılırken
Harris'in emrimizi yerine getir-
mek üzere olduğu haberi geldi.
Derhal, vagonun koltuklarını de-
virecek masa haline koyduk ve

yedi günlük açlıktan sonra, öm-
rümde yemiş olduğum en nefis
ziyafete konduk. Bir kaç saat ön-
ceki halimizden ne kadar farklı
idik. O zamanki ümitsizliğin, en-
dişenin, sefaletin yerini, memnu-
niyet, huzur, şimdi ifade edemiye-
ceğim kadar derin bir tatmin
hissi almıştı. Sizi temin ederim
ki, o an macera dolu hayatımın
en neşeli anıdır. Mahbesimiz üze-
rinde rüzgâr uluyor, karlar sav-
ruluyor, fakat artık hiç bir şey bi-
ze tesir etmiyordu. Harris çok
hoşuma gitmişti. Belki biraz daha
iyi pişebilirdi ama ondan sonra
yediklerimizden hiç biri bana o
kadar zevk vermedi. Messick de
iyi idi ama, bana biraz fazlaca
baharlı gibi geldi. Lezzet ve gıda
kıymeti bakımından Harris'e çı-
kışabilecek kimse yoktu doğrusu.
Messick'in de iyi tarafları yok
değildi ama nasıl söyleyeyim, bana
biraz yağsız, biraz yavan gibi
geldi. Sertti, azizim, eti çok sert-
ti.»

«Yani bütün bunları...»

«Sözümü kesmeyin rica ede-
rim. Kahvaltıda sonra akşam
yemeği için Walker'i seçtik. Doğ-
rusu onu da sevdim. Karısına son-
ra mektup yazdım. Ne kadar
methetsem yeridir. Onu hiç unut-
mıyacağım. Sonra Morganı yedik.
O da tanıdığım en mükemmel in-
sanlardan biri idi. Yakışıklı, na-
zik, tahsilli, terbiyeli, bir kaç li-
san bilir bir adamdı. Anlıyacağın
mükemmel bir centilmendi. Son-
ra Oregonlu rahibe sıra geldi.
Sahtekârın biri imiş azizim, eti
berbat, yenir yutulur şey değil.

«Siz ne dersiniz deyin, ben daha
başka birini, tavsiyeye değer bir
kimseyi seçtiğiniz zamanı bekli-
yeceğim.» dedim. Daha sonra pa-
pazdan kimsenin memnun kalma-
dığı meydana çıktı. Onun için ye-
niden bir seçme yapıldı, Baker'i
yedek. Fevkalâde idi. Daha sonra,
sıra ile, Hawkins, Doolittle, McEl-
roy, kızıl derili bir çocuk, Pen-
rod, çift Smith'ler, Bailey'in işi-
ni bitirdik. Bailey'in bir bacağı
tahta idi. Hakikaten bir kayıptı
bu. Daha sonra Buckminster a-
dında serserinin birini yedik. İşe
yaramıyan herifin biriyim. Ne
sohbeti sohbet, ne de eti etti. Yar-
dım ekibi gelmeden seçilmiş ol-
duğuna pek sevindik doğrusu.»

«Demek Yardım Ekibi nihayet
gelebildi?»

«Evet tam Murphy'yi seçmiştik.
Parlak, güneşli bir sabahı. Doğ-
rusu Murphy'ye de diyecek yoktu
ama ne yaparsın. O da bizimle
döndü ve sonradan Harris'in karı-
sı ile evlendi.»

«Hani şu ilk kurbanınız mı?»

«Evet onunla evlendi. Şimdi
herkes tarafından sevgi ve saygı
gören bir adamdır. Hali vakti de
yerinde. Ya, işte böyle azizim,
tıpkı romanlardaki gibi! Burada
ineceğim. Hoşça kalın, ne zaman
fırsat bulursanız, bana uğrayın,
tekrar görüşelim, efendim. Sizden
pek hoşlandım. Harris'i beğendi-
ğim kadar sizi de sevdim. İyi
günler, hoşça kalın, hayırlı yol-
culuklar...»

Gitmişti. Ben de arkasından
baka kaldım. Bütün sevimli hare-
ketlerine, tatlı sesine rağmen, aç

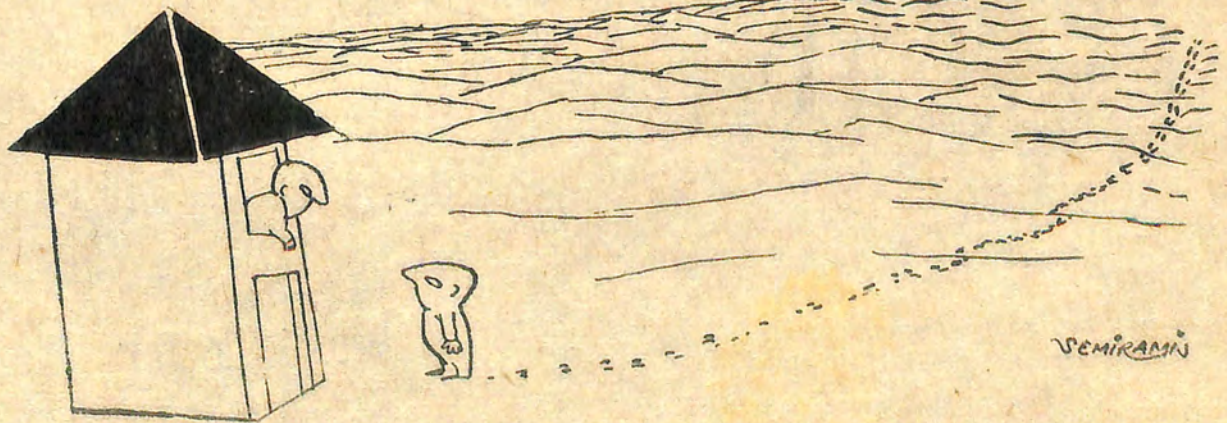
gözünü üzerimde hissettikçe tit-
riyordum.

Sonra itiraf edeyim ki, meş'um
muhabbetini kazandığımı ve be-
ni hemen hemen Harris ile bir
tuttuğunu söylediği zaman, deh-
şetten ürperdim. Tarifi imkânsız
bir şekilde şaşırmıştım. Sözelrin-
den şüphe etmiyordum. Bu ka-
dar ciddi bir şekilde anlatılan bir
şeye inanamamazlık edemiyor-
dum. Zihnim allak bullak olmuş-
tu. Kondüktörün bana baktığını
görünce «kim bu adam?» dedim.

«O mu? Bir zamanlar kongre
âzası idi, hem de iyi bir mebus-
tu. Bir gün trende giderken müt-
hiş bir kar fırtınasına tutulmuş.
Kurtarıldığı zaman yarı donmuş,
açlıktan bitmiş bir haldeymiş. U-
zun zaman kendine gelememiş.
2-3 ay şuursuz bir halde hastaha-
nede yatmış. Şimdi çok şükür i-
yilemiş. Yalnız o kazanın izleri
bir türlü kafasından silinememiş.
Minomanyak olmuş. Bu mevzua
bir girdi mi, bütün vagondaki
yolcuları yiyip bitirmeden dur-
maz. Gene hepsini yedi ama, ne
çare ki bu istasyonda inmesi lâ-
zımdı. İsimlerini de bir ezberle-
miştir ki! Yenecek başka bir kim-
se kalmayınca hikâyesini şöyle bi-
tirir:

«Seçim saati gelince ben de usu-
len seçildim. Fakat bana itiraz e-
decek kimse kalmadığından istifa
ettim, onun için buradayım.»

Duyduklarımın vahşî bir yam-
yamin maceraları değil de deli
saçması olduğunu öğrenince, fe-
rahladım, sanki üzerimden büyük
bir yük kalkmıştı.

— Ben komşunuz Huldal!..

Papeloğlu

ERCÜMEND EKREM TALU

— 3 —

Sokağa açılan demir parmaklıklı kapıdan içeriye birisi girdi. Arkasında, havı dökülmüş nefti bir pargesü, bunun içinde hazırcı işi bir redingot, boynunda evde kolalanmış, çividi fazla kaçmış, katı gömlekle yekpare bir yaka, ayaklarında kalos kunduralar vardı. Sağ elinde tuttuğu kaba şemsiyesinin ucunu arkaya doğru sallaya sallaya yürüyordu.

İçeriye girip de kalem odasına doğru seğırttiği anda odacı uzak-tan seslendi:

— Sabahın hayır olsun Kâşif Bey!

— Ooo.. Eyvallah İbrahim ağa!. Kimse geldi mi?

— Yok. Bu vakit kim gelecek? Her günkü gibi siftahı sen ediyorsun.

Bu Kâşif Bey dedikleri - ki, daha doğrusu Kâşif Efendidir - Babıâli memurunun halis tipi idi. On beş yaşında iken çirağ buyurduğu Sadaret mektubî kaleminde derece derece yükselerek mümeyyiz-i salis olmuştu. Bin altı yüz doksan kuruş maaşı vardı. Bu neden 1690 oluyor da 1700 olmuyor diye merak ederseniz, sebebini izah edeyim. Memurların aylığı o vakitler muayyen değildi. Hiç birinin nişbeti ötekine uymazdı. Sıra kâtibi vardı ki, 2000

kuruş alır, mümeyyizler bulunurdu ki, yüze erişmiş olmayı bah-tiyarlık sayarlardı. Sonra maaş-lara zam yapmak için münhal gözetilirdi. Üç yüz kuruşluk bir münhal, kurban pay eder gibi, efendiler arasında gayri munta-zam tevzi olunurdu. Bu suretle, on yedi, yetmiş üç, filân gibi ke-sirli zamlar olurdu. İşte bizim Kâşif efendinin 1690 kuruşu da bu kabil zamlardan ileri gelmişti.

Efendi kaleme girdi, üst başta, üzeri yeşil muşambalı masanın önüne geçti. Çekmeden, kalemda-nını, kalemtraşını, mühresini çı-karıp önüne koydu. Yeşil sırlı hokkanın içindeki likayı yokladı; cam bir şişeden kurumuş mürek-kebin üzerine iki damla su dam-lattı; kirpi diken ile karıştırdı, içinden:

— Bismillâhirrahmanirrahim!.

Dedikten sonra, gözlüğünü bur-nunun ucuna ilaştırdı ve bu sefer alt çekmeden çektiği bir tomar evrakı gözden geçirmeğe başladı.

O, böyle işe dalmış bir vazi-yette iken, diğer efendiler de bi-rer ikişer sökün ettiler. Hepsisi de içeriye girerken önlerini ilikliyor, birer kandilli temenna çakıyor-lardı.

Yerli yerlerine oturdular. Ka-lem odasında (çit!) yoktu. Odacı, kahveleri getirip her birinin önü-

ne birer fincan bıraktı. Bir müd-det yalnız dudakların şapırtısı i-şitildi. Ortalık yine sakinleşti.

Bir köşede, Ata isminde bir gençle, Şücaaddin namındaki kom-şusu evrak mukabelesine koyul-dular:

— ... Adliye ve Mezahib Nezare-t-i celilesi canib-i âlisine: Maruz-u çakerleridir; hâlen İskenderiye Rum patriği bulunan rütbelû A-tanaş Efendinin hayırhâhan-ı sal-tanat-ı seniyeden olmasına binaen münasip bir nişan-ı zişan ile tal-tif ve tesirî Mısır fevkalâde komiserliği canibinden bu kere iltimas olunmağın keyfiyet atebe-i felekmertebe-i cenab-ı padişahiden ledelistizan, patrik-i muamileyhe bir kıta murassa Osmanî inayet ve ihsan buyrulduğu mabeyn-i hü-mayun-u cenab-ı mülûkâne baş ki-tabet-i celilesinden şerefvarit ola-n...

— Neye durdun?. Okusana!

— Okuyacağım, ama, sana ön-ce bir şey söylemek istiyorum.

— Dinliyorum... Söyle.

— Bugün ben evden çıkıyorum, Atacağım.

— Hangi evden?

— Bizim Köroğlu ile aramız a-çıldı.

— Sebep?

— Kayın pederin tinyozluğu.

O aralık mümeyyizin bu tara-

fa baktığını sezen Şücaaddin efendi, elindeki müsveddeyi okumağa devam etti:

— ... Şerefvarit/olan irade-i se-niye-i hazret-i... Dün gece fena hal de kavga ettik... İrade-i seniye-i hazret-i tacidar-ı âzamiyi mübêl-iğ hâmiş.. Senin anlıyacağın, bu sabah pasaportu aldık.. Hâmiş münderecatından müsteban ol-mağla.. Valdenin yanına yanla-maktan başka çarem yok. Atacı-ğım..

— Yahu. Tezkereyi bitir de, öy-le anlat.

— Kâşif olacak herifin gözü burada.. Nerede kaldı idim?..

— Müsteban olmağla...

— Evet.. Ne yapacağımı şaşır-dım Allah inandırсын..

— Tezkereyi bitir, be!

— Müsteban olmağla, mukteza-sı ifa edilerek.. Valdenin hali ma-lûm.. O benden tırıl.

— Allah aşkına şunu oku, bit-sin. Müstacel yahu! İstersen ben okuyayım, sen dinle. Muktezası ifa edilerek, daire-i aidesi marife-tile tehiye ve ihzar ettirilen nişan-ı zişan Babıâli kapı çuhadarı efendiye tevdiyan savb-ı samilerine takdim kılınmış olduğunu mü-beyyin işbu tezkere-i senaveri...

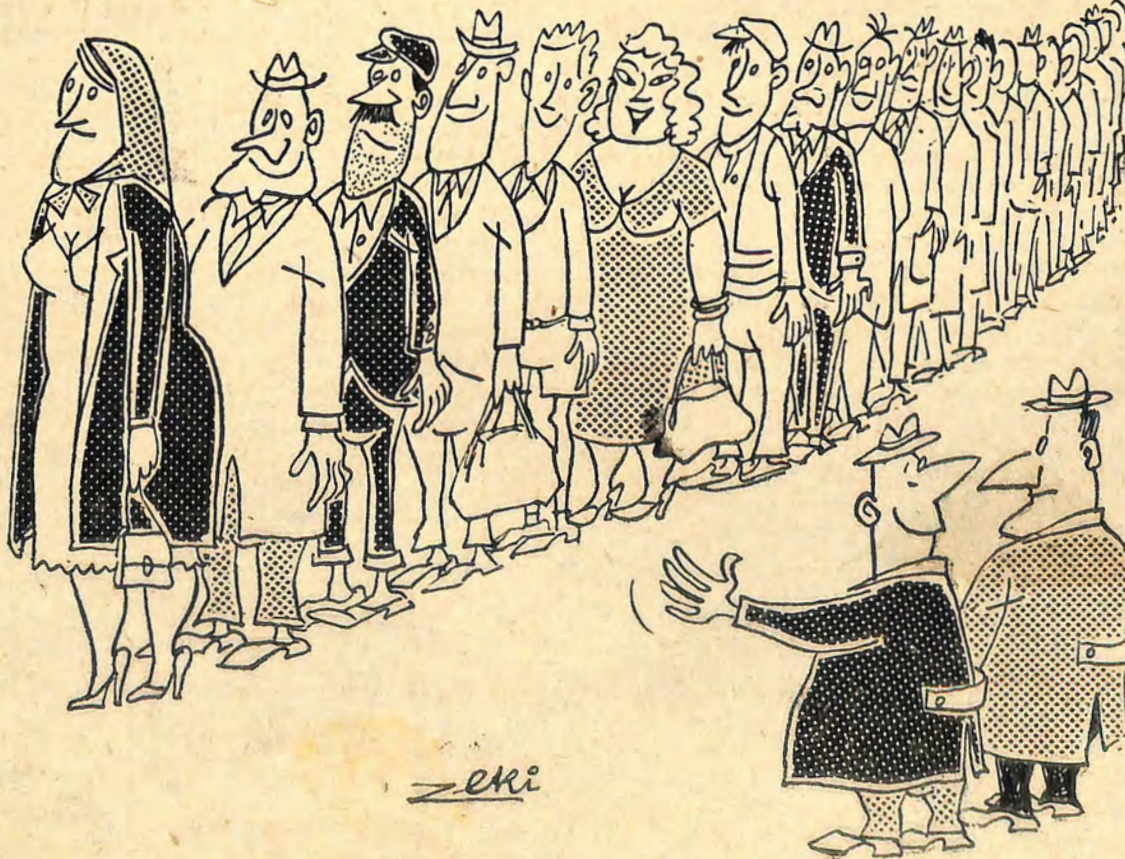
— Senaveri mi? Burada şena-veri yazılı.

— Yala!

— Ooof... Of!

— Ne oluyorsun?

(Devamı var)

— eki

— Oooo, yine Migros peynir dağıtacak galiba!..

DÜZELTME

Geçen sayımızda, bizi çok üzen iki yanlış ve bir klişe bozukluğu olmuştur:

1 — Dokuzuncu sahifedeki Kıbrıs'a ait resimlerin altında şu cümle bulunacaktır: «Film-lerden ilhamlar».

2 — Onuncu ve onbirinci or-fa sahifeler üstündeki resmin konusu yarım mısra halinde «Âheste çek kürekleri...» de-ğil, tam mısra halinde «Âhes-te çek kürekleri mektap uyan-masın!» olacaktır.

3 — Onbeşinci sahifedeki dört yabancı karikatürden alt-taki orman r sminde, ağacın üstüne oyulan «Kırahk nişan yüzükleri» cümlesi iyi okun-mamaktadır.

Bütün dikkatimize, titizliğimize rağmen bir sayıda topla-nan bu üç yanlış, sevgili okuyucularımızın aflatını dile-yerek üzüntü ile düzeltiriz.

SALİH TEKCAN
SPUTNIK

Yazan-Gizen
YALÇIN ÇETİN

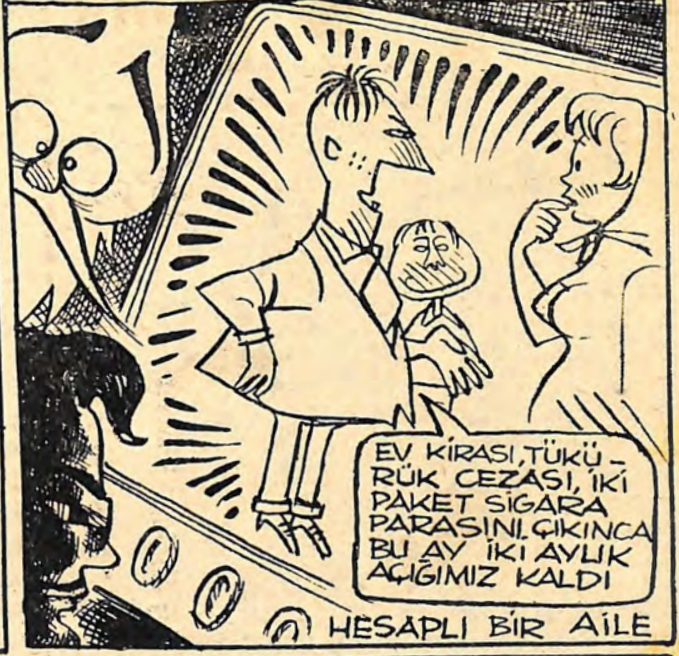
KAÇARALMAZ SALİHİN
ADRESİNİ BULSA DA
BU ADAMLAR İSTESE
DE SALİH TEKCAN'I
ARTIK DÜNYAYA
DÖNDÜREMEZLER

NEDEN?

NEDEN Mİ?
BAK ŞU GÖKDE
LEN RÖNTGEN
CİHAZINA...
AÇ GÖZLERİ-
Nİ, İYİ BAK
DA **ANLA**

CİHAZ DÜNYANIN DÖRT KÖŞESİNDEN
ÇEŞİTLİ PLANLAR YAKALIYOR

EV KIRASI, TÜKÜ-
RÜK CEZASI, İKİ
PAKET SİGARA
PARASINI ÇIKINCA
BU AY İKİ AYLIK
AÇIĞIMIZ KALDI

HESAPLI BİR AİLE

BERBERE UĞRADIM
TRAŞ PARAM ÇIKIŞ-
MADI ABİ... BEN DE
OTURUP Bİ MAKALE
YAZDIM

HESAPSIZ BİR GAZETECİ

SENİ SEVDİĞİMİ
SÖYLEDİĞİM İÇİN
GİDİYORSUN Dİ Mİ?...
DİLEDİĞİN GİBİ OLSUN
AMA BİL Kİ AYAKLARIN
DÜŞÜNÜMÜN ÖTESİNE
EREMİYECEK

KENDİ ÇAĞINI YAŞAMIYAN
AŞK BU DA

VE BU İLİM...

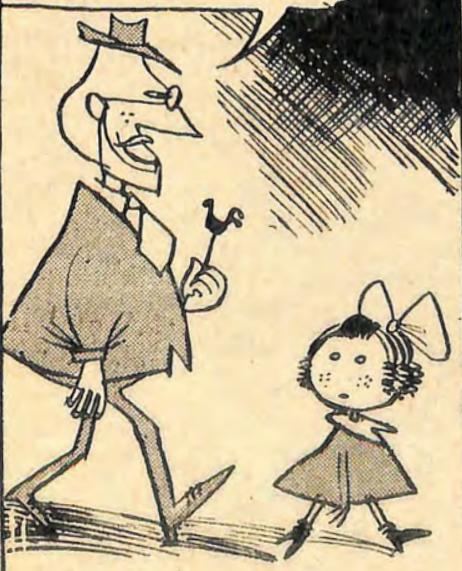
BAZILARI BÜYÜK
LAFLARIN(*)
DOĞRULUĞUNA İ-
NANIRLAR

YERİM
SENİ LAN

SAVULUN
İLİM
GELİYOR

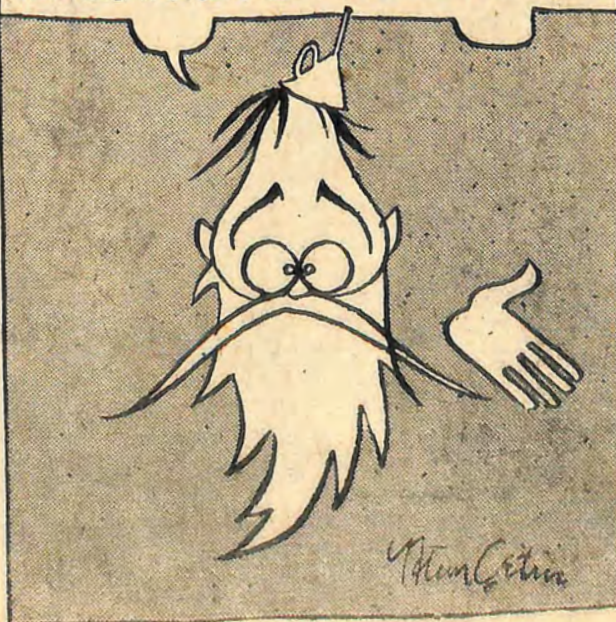
(*): İNSAN İNSA-
NIN KURDUDUR
-Hobea-

GEH BİLİ BİLİ

BAZI KİMSELER DE HAYA-
TA ŞEFKATLİ OLMAK İÇİN
GELMİŞLERDİR

ANLADIN MI ŞİMDİ!.. SALİH BÖYLE
BİR DÜNYAYA DÖNÜPTE NAAPSIN?
BU BİLİR... İKİNCİSİ SALİH TEKCAN
DÖNMEK İSTESE BİLE BEN İS-
TEMEDİKTEN SONRA DÖNEMEZ..

BÖYLE ŞEY OLMAZ GİBİ GELE-
CEK AMA OLDU Bİ KERE...
EFLATUNLA, BULGUN CİHA-
ZIN ÖN YÜZÜNDEN GETEYİ
RÖNTGENLERKEN ÇETE DE
ÖBÜR YÜZDEN ONLARI
GÖRMÜŞTÜ...

SALİH
TEKCANI
İSTERSEM
ANCAK BEN DÖNDÜREBİ-
LİRİM...

spor

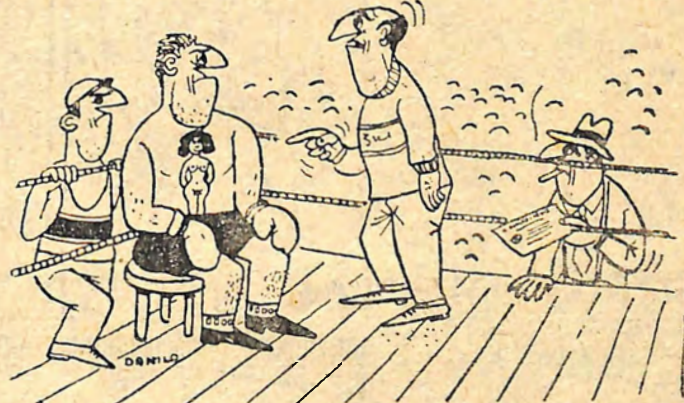

-HERİF MEŞHUR ATLET... ZAVALLI KARLIŞI, BİR KEREÇİK BİLE YAKALIYAMADI!..

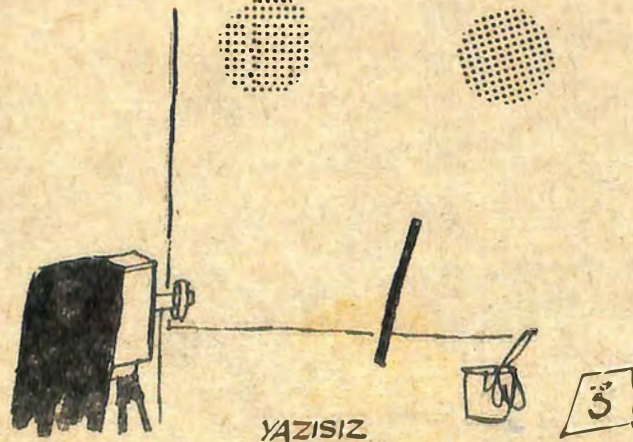
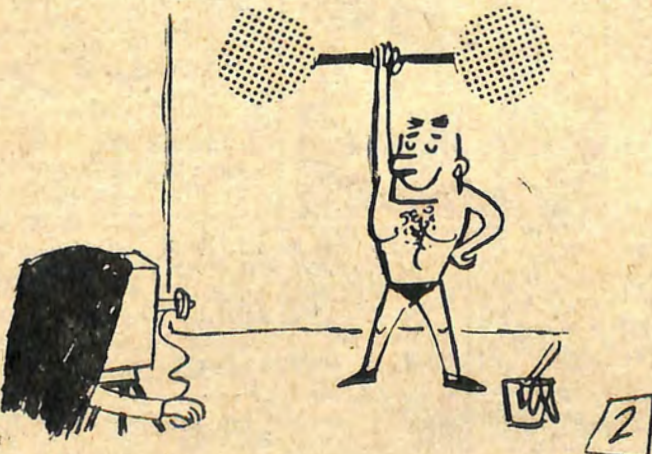
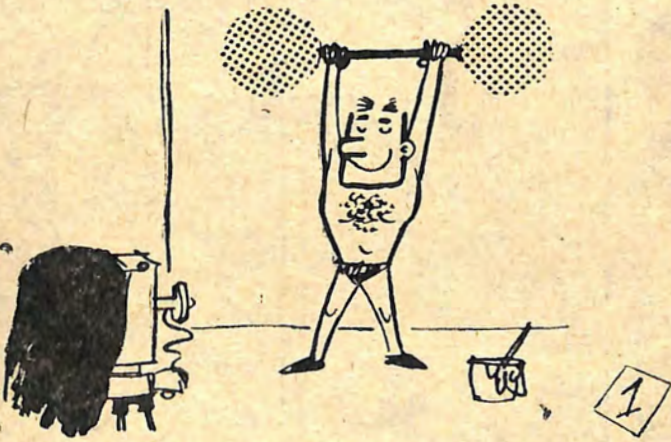

YAZISIZ

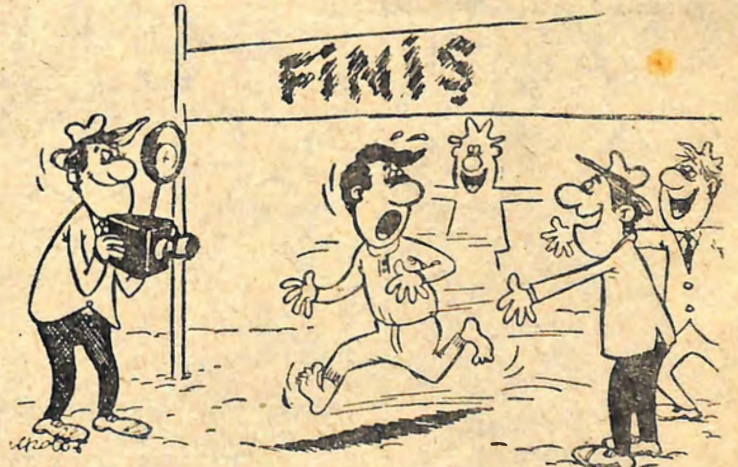
Dünya Karikatürleri

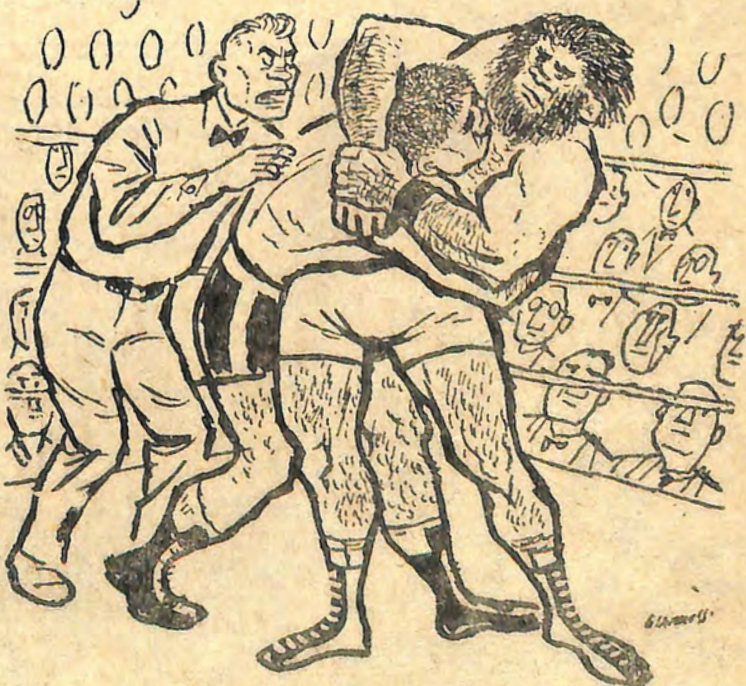
HAKEM- GÖĞSÜNÜZDEKİ DÖVMEYİ SİLMEYİZ LÂZİM... RAKİBİNİZ BİR KADINA EL KALDIRAMAM DİYOR!..

YAZISIZ

- NE BİRİNCİSİ YAHU, ALACAKLIMDAN KAÇIYORDUM!..

- HEEY, FUTBOL MAÇI DEĞİL BU, PEHLİVAN GİBİ GÜREŞİNİ!..

Denizcilik Bankası

Kütün

Banka muameleleri için

Hizmetinizdedir.

Sahibi : YUSUF ZİYA ORTAÇ

Yazı işlerini fiilen idare eden: NEHAR TÜBLEK

Teknik Sekreter: Selâmi M. YURDATAP

Adres: Klotfarer Cad. No. 8-10, Daire: 3

Belediye - İstanbul Telefon: 22-18-11

Abone: Seneliği 37,5 altı aylığı 19 lira

Basıldığı yer: ERCAN MATBAASI

Hesap açtıranlara en fazla menfaat
temin eden Bankadır

Seyahat edebiyatının en güzel eseri

BU KİTABI OKURKEN

Almanyayı, İtalyayı, Yunanistanı
görecek, duyacak, tadacaksınız.

GÖZ ÜCU İLE AVRUPA

Yusuf Ziya
Ortaç

8 Mart cumartesi günü çıkıyor

Fiyatı 1 lira

Satış yerleri : İnkılâp Kitabevi, Köprü Kitabevi,
Kitapsaray, Nişantaşı: Birlik.

Umum Merkezi : Akbaba Yayınevi

MESUT AİLE

Rahat uyuyorlar. Çünkü, hem canları, hem malları,
ölüme, yangına, kazaya karşı sigortalıdır.

ANKARA SİGORTA

Daima emrinizde ve hizmetinizdedir.

AKBAVA

— Kuzum, kocan mı kiravat değıştirdi, sen mi koca değıştirdin?...

— İtalyen —